BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 183 • Nisan / Nîsan 2019 • Fiyatı / Biha: 5 TL

31 MART YEREL SEÇİM TİYATROSUNDA KAYBEDEN BİZ KOMÜNİSTLERİZ; KAYBEDEN İŞÇİLER, EMEKÇİLER, TÜM EZİLENLER, KADINLAR, HALKLARIMIZ!

KAZANAN: BİR KEZ DAHA HALKTAN OY ONAYI ALAN FAŞİST SİSTEM!

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi: K. İnan
Postale No: 287, 67000 France

İnternet: **www.bolsevikparti.org**
E-Mail: **info@bolsevikparti.org**

Fiyatı: 5 TL, £ 2.50, 3 EURO

Sosyal medyada da yazılarımız yayınlanmaktadır. Bizi sosyal medya üzerinden de takip edebilirsiniz. Adreslerimiz şöyledir:
https://**twitter.com/BolsevikP**
https://t**witter.com/BolsevikD**
https://**twitter.com/SterkaB**

31 MART YEREL SEÇİM TİYATROSUNDA KAYBEDEN BİZ KOMÜNİSTLERİZ; KAYBEDEN İŞÇİLER, EMEKÇİLER, TÜM EZİLENLER, KADINLAR, HALKLARIMIZ!

KAZANAN: BİR KEZ DAHA HALKTAN OY ONAYI ALAN FAŞİST SİSTEM!

HERKES GALİP!

31 Mart Yerel Seçimleri bitti. Fakat kesin seçim sonuçlarının açıklanması –kesin olan itirazların karara bağlandığı yerler dışında– biraz daha zaman alacak. Başta megakent İstanbul olmak üzere, bir dizi büyük şehirde, ilde, ilçede yapılmış itirazlarda sayımlar sürüyor. Fakat şimdiden bu seçime katılan bütün partiler kendilerinin bu seçimlerden başarılı olarak çıktıklarını, rakiplerini yendiklerini ilan ediyorlar!

SEÇİMİN KAZANANI: CUMHUR İTTİFAKI!

Seçime,"Cumhur İttifakı" adı altında girmiş olan AKP/MHP iktidar bloğu, bu bloğun toplam oyunun %51,6 olmasından yola çıkarak, "cumhurbaşkanlığı hükûmet sistemi onaylanmıştır", "Zillet İttifakı" ve "Türkiye düşmanları yenilmiştir" (Bahçeli) diyor. AKP başkanı Erdoğan, AKP'nin tek başına aldığı %45'e yakın oyu gösterip "Bu seçimde halkımız AK Parti'yi açık ara birinci parti yapmıştır" diyerek seçimden galip çıktıklarını anlatıyor. MHP başkanı bu seçimlerden ellerindeki belediye sayısını arttırarak çıktıklarını öne çıkararak, MHP'nin ne kadar başarılı olduğunu anlatıyor. Bir dizi büyükşehir belediyesinin muhalefetin eline geçmesinin muhalefet tarafından zafer ilan edilmesi karşısında "Ama –İzmir dışında– belediye meclisleri bizim elimizde" denerek aslında seçimlerden zaferle çıkanın kendileri olduklarını söylüyorlar. En büyük kazanımlardan biri olarak da HDP'nin Kürdistan'daki oy oranının ve ellerindeki belediye sayısının düşmüş olmasını sayıyorlar. Yani "Cumhur İttifakı"na göre bu seçimin kazananı bellidir: Kendileri, "Cumhur İttifakı"!

SEÇİMİN KAZANANI: MİLLET İTTİFAKI!

Seçime "Millet İttifakı" adı altında giren CHP/İP (ve "dirsek teması ile" gerçekte bu ittifakın üçüncü ortağı olan SP) burjuva muhalefet bloğu da kendi seçim zaferini kutluyor. Bu bloğun yorumuna göre 25 yıldır AKP yönetiminde olan İstanbul'un (burada anda iki blok arasında CHP adayı lehine 19 bin'e yakın fark var. Değişik

ilçelerde geçersiz oy sayımları, bazı ilçelerde tüm oyların yeniden sayımı sürüyor.) Ve Ankara'nın dışında, yine şimdiye kadar iktidar bloğunun elinde bulunan Antalya, Adana, Mersin gibi kentlerin büyükşehir belediye başkanlıklarının da CHP adayları tarafından kazanılmış olması; CHP'nin oylarının %30'un biraz üzerine çıkarak artmış olması, büyük zaferdir ve AKP Erdoğan iktidarı için sonun başlangıcıdır! Artık Türkiye'nin GSYİH'sının %70'ni üreten merkezler "Millet İttifakı" tarafından yönetilecektir. Artık AKP/Erdoğan Türkiye'yi yönetemez. 31 Mart seçimlerinde "Millet İttifakı" ile Türkiye kazanmış, Türkiye'ye "bahar gelmiş"tir. Her şey "İyi", "daha güzel" olacaktır! Kısaca seçimin kazananı bellidir: Kendileri, "Millet İttifakı!"

SEÇİMİN KAZANANI: HDP!

Bu seçime katılan partiler içinde faşist düzenin savunucusu olmayan, burjuva demokrasisine en yakın reformist bir küçük burjuva partisi olan HDP de, bu seçimin kazananının kendisi olduğunu ilan ediyor! Yeniozgurpolitika. org'da şöyle değerlendiriliyor sonuç:

"HDP'nin Kürt kentlerinde 'kayyum rejimi'ne son verme, Türkiye'de AKP/MHP iktidarına kaybettirme stratejisi ile seçmenlerinin feraseti buluştu.

HDP, her ne kadar Şırnak, Dersim, Urfa gibi bazı kentlerde devletin askeri zorla beslenen özel konseptini aşamazsa da net olarak 'kayyum rejimi'ni çökertti; Türkiye'nin belirleyici kentlerinde de iktidar sultasına son verdi."

"HDP Onursal Başkanı" Ertuğrul Kürkçü de şöyle değerlendiriyor sonucu:

"Türkiye ve Kürdistan'da siyasi güç dengesi değişti. AKP-MHP-'Ergenekon' ittifakı sözüm ona 24 Haziran "zaferi"nden 8 ay sonra büyük kentler ve Kürdistan'da ağır bir hezimete uğradı. Bu hezimet, oluş hâlindeki diktatörlüğü yalnızca umarsızca gereksindiği "cansuyu"ndan –halkın rızasından– mahrum bırakmakla kalmıyor; rejimin merkezi gücü AKP'yi aynı zamanda en önemli arpalıklarından da ediyor.

(…)

"31 Mart seçimlerinde ne yapacağız" sorusu, sözü edilen iradeyi nasıl okuyacağız ve ondan ne öğreneceğiz sorusunun bir türevi olabildiği ölçüde anlamlıydı. Doğrusu, referandum ve 24 Haziran seçimlerinde olduğu gibi, halklarımız seçim gündemi oluşur oluşmaz bu soruya apaçık bir yanıt verdiler. HDP'nin seçim taktiği, işte bu halk bloklarının ferasetini yansıtan iki cümleden ibaretti: "Kürdistan'da kazanmak; Batı'da kaybettirmek."

HDP üçlü seçimler dizisinin son ayağında, diktatörlüğü tek ayak üzerinde bırakmak ve yeni bir meşruiyet denklemi oluşturmak açısından son derece elverişli bir seçenek sunan bu taktiği ete kemiğe büründürerek tarihi önemde bir rol üstlendi. HDP halklarımız arasında 24 Haziran'dan bu yana oluşagelen demokratik ortaklığa siyasi derinlik ve ruh kazandırdı.

(…)

AKP'nin devrildiği her yerde belediye başkanının aldığı oy 24 Haziran'daki CHP+İYİ oyunun HDP oyuyla toplamına eşittir. AKP'den alınan her belediyede HDP'nin, HDP'lilerin emeği inkâr edilemeyecek ve bu emek asla zayi olmayacaktır!"

Yani seçimin Kürdistan'da kazananı ve batıda "Millet İttifakı" adaylarına kazandıranı bellidir. O da kendileridir, HDP'dir.

SEÇİMİN KAZANANI: ÜLKENİN BİRİCİK KOMÜNİST BAŞKAN'I MEHMET FATİH MAÇOĞLU!

Kesinleşmiş sonuçlara göre 5887 oy alarak, TKP adına seçime girip kazanarak ″Tunceli“ Merkez Belediye Başkanlığı'na seçilen Maçoğlu, seçildikten sonra şunları söylüyor:

″Belediyenin halka kapalı olan kapıları açılacak, son 2 yılda kayyum ne yapmış onu göreceğiz, halkla birlikte yöneteceğiz.“

"Ovacık'ta başladığımız üretim ve yönetim modelini büyüteceğiz, sıçratacağız"

"Sosyalist bir modelin mümkün olduğunu tüm ülkeye göstereceğiz.“

Yani bu seçimin bir kazananı daha var Mehmet Fatih Maçoğlu'na göre: Kendi şahsında sosyalist belediyecilik modeli! Tabii onun şahsında aynı zamanda listesinden seçildiği TKP! Hatta TKP o kadar başarılı ki şöyle diyor seçimlerle ilgili açıklamasında:

″Türkiye Komünist Partisi iki partili bir sistem görüntüsü veren bu seçimlerden bütün zorluk, dayatma ve engellemelere rağmen oylarını radikal bir biçimde artırarak çıkmıştır. Türkiye Komünist Partisi'nin belediye meclislerindeki oyu 130.000 rakamını geçmektedir. Üç büyük kentte partinin oylarında dikkat çekici bir artış gerçekleşmiş, Urla, Balçova, Narlıdere, Çeşme ve Beşiktaş'ta TKP psikolojik eşik olan %1'in üzerine çıkmıştır. Urla'da TKP oylarının oranı %2 olmuştur.“

Kendi kendine gaz veren TKP her geçen gün, her seçimin gerçek kazananı olan Perinçekçi Vatan Partisi'ne daha çok benziyor.

Bu arada seçime katılan bütün partiler ve bağımsız ″sosyalist“, ″komünist“ adayların nasıl kazandıkları konusunda yaptıkları değerlendirmeler üzerinde durmak gereksiz! Çünkü her halükârda seçime her katılan kendisini başarılı görüyor! Bu kesin. Seçilmese bile böyle, çünkü seçime katılmanın kendisi büyük matah ve başarı! Hem de zaten seçimin kaybedeni, bütün muhalif kesim için belli: AKP/Erdoğan iktidarı. Bu bile tek başına başarının göstergesi! Erdoğan AKP "Cumhur İttifakı" da seçimin kazananının kendisi olduğu değerlendirmesini yaptığına göre, bu seçimin kaybedeni yok!

Bu arada tabii medyada uzun uzadıya ″analizler“ yapılıyor, bağrış çağrışlı ″tartışma toplantıları“ yapılıyor. Herkes kendi meşrebine göre, olguları nalıncı keseri gibi kendine doğru yontup kendi inancına uygun sonucu çıkarıyor! Oyun bitti derken, yeni bir sahne daha geliyor gündeme.

SEÇİMİN GERÇEK KAZANANI: FAŞİST DÜZEN!

Seçim sonuçlarını birçok sol, sosyalist eğilimli, demokrat insan ve grup demokrasinin faşizme karşı zaferi olarak görüyor!

Bu büyük bir yanılsama.

Çünkü en başta Kuzey Kürdistan/ Türkiye'de faşizmin iktidarı, yalnızca AKP/MHP iktidarı ile sınırlı değil. Faşizm yapısal. T.C. devleti bütün kurumları ile faşist bir devlet. T.C.'de egemen burjuvazinin yönetim biçimi faşizm. Yani burjuvazi iktidarını en başta işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi olmak üzere, egemen sisteme yönelen her türlü muhalefete karşı açık terörü esas yönetim yöntemi olarak kullanarak sürdürüyor. Hükûmetler değişiyor. Fakat faşist sistem yerinde duruyor. Faşizmin örneğin 1980 darbesi sonra-

sında olduğu gibi, örneğin bastırılan 15 Temmuz darbesi sonrasında olduğu gibi koyulaştığı, bazen de örneğin 1950 seçimlerinden sonra olduğu gibi, ya da AKP iktidarının 2008-2015 arası döneminde olduğu gibi burjuva demokratik hakların sınırlı da olsa kullanılması anlamında yumuşadığı dönemler oluyor. Fakat burjuvazinin iktidarının yönetim yönteminin açık terör olma durumunda bir değişme olmuyor. Bu yüzden AKP/MHP iktidarının, egemen burjuvazinin başka partilerinin –bu somutta CHP/İP/SP– lehine geriletilmesi gerçek olsa, bu faşizme karşı demokrasinin kazanması değildir. Faşizmi anda uygulayanlara karşı, iktidara geldiklerinde faşizmi uygulayacak olanların kazanmasıdır.

Kaldı ki, ikincisi, yerel seçimlerde Kuzey Kürdistan/Türkiye'de siyasi iktidar değişmemiştir. Tersine faşistlerin bir bölümünün kendini demokrat olarak sattığı ve reformist solun tamamının, devrimci solun da önemli bölümünün eklemlendiği muhalefet cephesi ile iktidar cephesi arasındaki %48'e %52 bölünmesinde bu seçimlerde de belirleyici bir değişiklik yoktur. Böyle bir değişiklik olsaydı bile, Erdoğan 2023'e kadar seçilmiş alaturka başkanlık sistemi ile iktidardadır. Hâl böyle iken "demokrasi kazandı" vb. söylemleri, kendini ve tabii halkı kandırmaktan başka bir işleve sahip değil.

Bu seçimde gerçekte kazanan faşist T.C., faşist düzen olmuştur.

Faşist sistem bir seçim oyununu daha demokrasi şöleni olarak pazarlamayı ve bu sahtekârlığa halkın ezici çoğunluğunu katmayı bir kez daha hakkıyla başarmıştır. Olan budur.

31 Mart'ta seçmen nüfusun %84,7'ü gidip oy kullandı. Andaki kesin olmayan resmî sonuçlara göre; kullanılan geçerli oy %81,3'tür. Tabii bir önceki yerel seçimlere göre cüzi bir katılım oranı gerilemesine bakıp, halkımızın sisteme karşı güveni sarsıldı vs. gibi değerlendirmeler yapabiliriz. Fakat bu kendi kendini kandırmaktan başka bir işe yaramaz! Olgu, halkın ezici çoğunluğunun seçimlerle önemli değişiklikler olabileceğini sanmasıdır. Parlamenter hayaller, seçimlerle köklü değişiklikler olabileceği hayalleri egemenliğini sürdürmektedir.

SEÇİM SATEKÂRLIĞININ ŞAHİKASI!

Aslında burjuvazinin iktidarında yapılan tüm seçimler sonuçta iktidar sahiplerinin belli aralıklarla halka "önümüzdeki dönemde kim tarafından yönetilmek –daha doğrusu ezilmek–sömürülmek" istiyorsunuz sorusunu sordukları, siyasi iktidarlarına "demokratik meşruiyet" kazandırmak için kullandıkları araçlardır. Yani sahtekârlıktır. Bu yüzden biz "eğer seçimlerle işçiler emekçiler lehine belirleyici önemde değişiklikler olsa idi, onlar yapılmaz, yasaklanırdı" dedik, diyoruz. Fakat yine de seçim sahtekârlığının da dereceleri vardır.

31 Mart 2019'da Kuzey Kürdistan/Türkiye'de yapılan yerel seçimler somutunda konuştuğumuzda demokrasi açısından –gerici burjuva demokrasisi açısından da– sahtekârlık boyutu olağanüstü olan bir seçimden söz ediyoruz.

Seçimlerin önemli bir partisi HDP iktidar tarafından açıkça terörist ilan edilip, teşhir ediliyor. HDP'nin seçilmiş eş başkanları, bir dizi milletvekili, binlerce üyesi hapiste. Kuzey Kürdistan'da, BDP (HDP)'nin bir dönem

önce seçilmiş 95 belediye başkanı görevden alınmış, belediyelere kayyum atanmış! Yani halkın seçimle ifade ettiği söylenen iradesi açıkça gaspedilmiş. Seçilecek bir belediye başkanının devletin çizdiği sınırlar dışına çıkması hâlinde görevinden alınacağı en baştan belli ve açıkça ilan ediliyor. HDP'nin seçim çalışmaları yeni keyfi tutuklamalarla sistemli olarak engelleniyor. Medya'nın ezici bir çoğunluğu, bu arada devlet Radyo Televizyon Kurumu iktidarın elinde, hizmetinde. Seçim öncesi tam bir seçim ekonomisi uygulanıyor. Devletin tüm imkânları iktidarın seçim kampanyasında onun hizmetinde vs. Bu şartlar altında yapılacak bir seçimle iktidar hem kendine ve tabii bir bütün olarak devlete halk desteği istiyor. Halka dayalı meşruiyetten söz etmek istiyor. Seçimin işlevi bu.

"BİZ BU OYUNDA YOKUZ" DEMEK DOĞRU TAVIRDI!

Biz Bolşevik Parti olarak en başından itibaren bütün devrimci sola, burjuva demokrat olarak değerlendirdiğimiz HDP'ye, ileri işçilere, ulaşabildiğimiz herkese bu gerçekleri anlattık. Bu sahtekârlığa bu şartlarda ortak olmamanın doğru olduğunu, bu seçimlere katılmanın ret edilmesi gerektiğini savunduk. Aslında oy bazında gücü olan ve faşist düzen partilerinden değişik konumda bulunan HDP'nin takınacağı boykot tavrı anlamlı olurdu. Eğer ille de seçime katılacaklarsa, hiçbir şekilde burjuvazinin iki kampından birinin yanında yer almamaları gerektiğini savunduk. Bu konuda gücümüz oranında ikna çalışması yürüttük. Fakat başarılı olamadık. Sonuçta HDP etki alanında olan 5 milyon üzerindeki seçmeni de sandığa çağırdı. Bir oyun bile ne kadar önemli olduğunu anlattı, aynı hâkim sınıf partileri gibi. HDP'nin propagandası temelinde oy kullananlar, oyunu kime vermiş olursa olsun, bu seçimde sonuçta faşist devletin sahtekârlığı en başından bas bas bağıran demokrasi oyununun figüranı olmuştur. Ne karşılığında? Kazanç nedir?

Kazanılan Kuzey Kürdistan'da, Diyarbakır, Van ve Mardin olmak üzere üç büyükşehir, Batman, Siirt, Kars, Iğdır ve Hakkâri olmak üzere 5 il ile 40 ilçe ve 12 belde belediye başkanlığı, toplam 60 belediye. 2014 yerel seçimlerinde durum ne idi? 2014'te Kuzey Kürdistan bölgesinde seçime BDP girmişti. BDP, 2 büyükşehir,11 il, 68 ilçe ve 23 beldede belediye başkanlığı, toplam 104 belediye kazanmıştı. 44 belediye kaybedilmiştir! Dersimi saymazsak, çünkü o "dost" bir güce kaybedilmiştir; kayıp belediye sayısı 43'tür. Bu konuda gerileme, kayyum atanan belediyelerin bir bölümünün AKP/MHP'ye kaybedilmiş olması, oy oranlarında da küçümsenmeyecek bir gerileme olduğu ortadadır. Peki, bunda şaşırtıcı bir şey var mıdır? Hayır, bu şartlarda bundan iyisi zaten mümkün değildi, değildir. Ve bu aslında baştan belli idi.

Pratik ortadadır. HDP bu seçimlerdeki pratik tavrıyla, Kuzey Kürdistan'da AKP/MHP iktidarına kaptırdığı kayyum atanan belediyelerin bir bölümü üzerinden de demokratik meşruiyet kazandırmıştır. "Yığma seçmenlerle, baskıyla kazandılar" vs. yakınmasının bir pratik sonucu yoktur.

HDP'nin seçim taktiğinin kendisinin çok "akıllıca" bulduğu –bu arada burjuvazinin anti-Tayyip cephesinin de övgüsünü kazanan– "Batıda kaybettirmek" ayağına gelince: Burada "demok-

ratik güçlerin" kazandığı öyküsünü anlatıyorlar bize. MHP 'kökenli Mansur Yavaş'mı demokrat? Din sömürücülüğü konusunda AKP'lilerle yarışan, önce Eyüp Sultan'da Yasin okuduktan sonra, daha mazbatayı cebine *koymadan Anıtkabir'de atasını ziyaret eden, "Fırsatım olsa* 365 gün Anıtkabiri ziyaret ederim" diyen Atatürk tapıcısı Ekrem İmamoğlu'mu demokrat? Sonuç olarak HDP'nin taktiğinin batı ayağı, HDP'nin tabanını faşizmi geriletme adına, faşist Millet ittifakının kuyruğuna takma, faşist devlete yamama siyasetidir. Bu demokrasi açısından utanılacak bir tavırdır. Devrimci Sol'un bir kesimi de HDP'yi destekleme, yalnız bırakmama adına onun kuyruğuna takılıp, kuyruğun kuyruğu konumunda sisteme eklenmiştir.

Bu tavrın geri planında T.C.'nin ve egemen sınıf partilerinin niteliğini kavramama yanında reformist ve kuyrukçu "ehven-i şer" siyaseti ve "düşmanımın düşmanı dostumdur" siyaseti yatıyor.

Ehveni-şer siyaseti konusunda, çok ünlü bir halk deyimi en bilge cevabı vermiştir. "Ehven-i şer en kötü şerdir." Çünkü kötüler içinde biraz daha az kötü, ya da kötüler içinde iyi görünenin, gerçekten iyi olduğunu düşünme, öyle görme, onu tercih etme tehlikesi büyüktür. Halkı kötüler arasında tercih ile karşı karşıya bırakmak devrimciyi bıraktık, tutarlı bir demokrat tavır da değildir. Kötü, kötüdür! Nokta. Somut konuşursak, CHP, İP, SP, Kılıçdaroğlu, Yavaş, İmamoğlu vb.leri kötünün iyileridir. Demokrasi mücadelesi açısından, faşizme karşı mücadele açısından bunları ötekilere tercih etmek için hiçbir gerekçe yoktur. Fakat bunların "demokrasi güçleri" içinde görülüp tanıtılması, gerçek demokrasi açısından tam bir felakettir.

"Düşmanımın Düşmanı Dostumdur" bir Cizvit tekke ilkesidir. Düşmanımın benim de düşmanım olan birçok düşmanı olabilir. Benim düşmanım olan, aynı zamanda düşmanımın da düşmanı ise, bu onu benim dostum yapmaz. Yine somut konuşursak: CHP/İP/SP faşist T.C.'nin savunucusu düzen partileridir. Bu bağlamda AKP/MHP'den özde farkları yoktur. Aralarında tabii her birinin kendi özgünlükleri vardır. Fakat düzen partileri olma konusunda birdirler. Bunlar arasında kıyasıya yürüyen bir iktidar dalaşı var. Ve bunlar anda birbirine düşman iki kampta birleşmiş durumda. "Cumhur Kampı/Millet Kampı". "Millet Kampı"nın, "Cumhur "Kampı"na düşman olması, onu bizim, halkın, demokrasinin dostu yapmaz! Bunu söyleyen halkı kandırmaktadır. Kendini kandırmaktadır. Düşmanların bir bölümünün kuyruğuna takılmayı akıllı siyaset sanmaktadır.

Fakat HDP bunu böyle değerlendirmiyor. 31 Mart seçimlerinin yapıldığı şartlarda, bu seçim oyununda biz yokuz, yaptığınız sahtekârlık demenin halka nasıl bir doğru bilinç vereceğini, burjuvaziyi ne kadar rahatsız edeceğini görmedi, görmüyor. Kürtlerin önemli bölümünün boykot edeceği bir seçimin anlamını kavramadı, kavramıyor.

Pervin Buldan, seçim sonuçlarına ilişkin Twitter hesabından yaptığı paylaşımda ise şöyle diyor: *"Türkiye genelinde seçimin kazananı ve istediği zaman da kaybettireni HDP olmuştur. Nokta."*

Buna demokrasi, faşizme karşı demokrasi mücadelesi açısından söylenecek tek şey var:

31 Mart seçimlerinde, kazanan demokrasi değil, faşist devlet olmuştur. Ve HDP de bu oyunun figüranı olmuştur. Yazıktır. Nokta.

FAŞİST DEVLETTE "DEMOKRATİK HATTA SOSYALİST" BELEDİYECİLİK OYUNU!

Aynı şekilde bu seçimlere "komünizm", "sosyalizm" vb. adına, "bana verilen oy, sosyalist belediyeciliğe verilen oydur, seçilirsem sosyalist/komünist belediyecilik yapacağım propagandası ile seçime katılanlar da niyetleri ne olursa olsun yanlış yaptılar, yapıyorlar.

Burjuvazinin iktidarı şartlarında, hele hele onun faşist iktidarı şartlarında demokratik hatta sosyalist belediyecilik yapılabileceği gibi hayaller yaymak, halkı kandırmak, sisteme bağlamaktan öte bir şey değildir. Tabii ki belediyenin yasalar çerçevesinde yapabileceği şeyleri en iyi biçimde yapmak mümkündür. Fakat bunun ötesine geçilemez. Geçilmeye kalkıldığında ise devlet gereğini yapar. Bunu halka hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek şekilde anlatmak tam da kendine komünist diyenlerin, halk tarafından komünist olarak da görülenlerin yapması gereken iştir.

Bizim "komünist"lerimiz ne yapıyor? Beni seçin, sosyalist belediyecilik yapacağım masalları anlatıyor! Belediye Başkanı'nın makam odasının kapısını sökmek, (Bunu şimdi MHP'li bir belediye başkanı da yaptı!) kooperatif kurmak, eğer bütçen el veriyorsa belediye otobüslerini bedava yapmak gibi şeyler, kuşkusuz olumlu şeylerdir. Fakat bunları sosyalist adımlar vs. gibi göstermek yanlıştır, halka yanlış bilinç vermektir.

Burjuvazi bundan hiç rahatsız değil tabii. Tersine "Komünist Başkan" (ileride başkanlarımız da olabilir!) T.C.'de işleyen, canlı ve çok sesli bir demokrasinin varlığının kanıtı olarak gösteriliyor.

Maçoğlu, aslında Dersim gibi bir belediye'de "halkçı" belediyeciliğin sınırlarının ne olabileceğini belediyeyi kayyumdan devralacağı gün yaptığı konuşmada anlatıyor:

"*Sonunda aylardır döktüğümüz terin karşılığı olan mazbatayı aldık, şimdi sıra belediyede. Saat 13.00'te belediyede devir teslim töreni olacak. Bundan sonra süreç bizim için yeni başlıyor. Muhtemeldir ki Tunceli halkının ilgisi olacak. Pazartesi gününden itibaren halkımız bizi ziyarete gelecek ve biz de hizmete başlayacağız. Herkesin artık çok rahat gelebileceği ve kapıları hep açık olan belediye var, bunu da burada söylemek istiyorum. Ovacık'ta belediye başkanlığı yaptığım dönemin tecrübesinden biliyorum. Birçok dostumuz bize çiçek hediye gibi bir şeyler getirmeye çalışacak. Ben burada özellikle şunu belirtmek isterim. Belediyemizin Sokak Hayvanları Bakım ve Rehabilitasyon Merkezi var. Oradaki sokak hayvanlarının bakımının daha rahat gerçekleştirilmesi ve beslenmesi için belediyemizin açacağı hesap numarasına çiçek ve hediye göndermek yerine buraya bağış yapmalarını rica ediyorum. Çiçek ve hediye kabul etmiyoruz, sokak hayvanlarının bakımı için açacağımız hesaba yardımda bulunurlarsa çok daha iyi olur.*"

Tunceli Belediye Meclisi Üyesi Candan Badem de sosyal medyadan yaptığı açıklamada *"Belediyeyi 68 milyon TL borçla devraldık kasada 266 bin TL var. Ayrıntıları da paylaşacağız."* diyor.

İşte faşist devlette belediyeciliğin

sınırları bunlardır.

"Çiçek getirmeyin, "Sokak Hayvanları Bakım Merkezi" için bağışta bulunun" demek kötü müdür? Hayır. Tabii ki iyidir, doğrudur. Diğerlerinden biraz farklıdır. Fakat lütfen bunu "sosyalist belediyecilik" vb. olarak adlandırmayın. Sosyalizm/komünizmi bu kadar ayağa düşürmeyin! Komünizm, hiçbir şeyden çekmedi, komünizm adına konuşan reformist ve revizyonistlerden çektiği kadar! Söylediğimiz bu.

T.C. gibi faşist, merkezi devletin çok güçlü olduğu bir ülkede, belediye seçimleri egemen sınıfların kendi içlerindeki dalaş açısından önemlidir. Fakat devrimciler açısından onca önemi yoktur. Hele hele bu seçimlere adeta demokrasi mi/faşizm mi konusunda belirleyici bir önem atfetmek devrimcilerin, demokratların işi değildir. Fakat bu seçimlerde ne yazık ki bu yapılmıştır.

YENİLEN BİZ KOMÜNİSTLERİZ!

Doğruları anlattık elimizden geldiğince. Fakat kendi dışımızda hemen hiç kimseyi ikna edemedik. Bu tabii ki bir yenilgi bizim için. Bir kez daha görevlerin büyüklüğü karşısında gücümüzün yetersizliğinin acısını çektik.

Reformizm, 'ehven-i şer' düşüncesi, 'düşmanımın düşmanı dostumdur' düşüncesinin egemenliği korkunç. O kadar ki, kendi içimizde bile bu sele kapılıp gitmemek için mücadeleler yürütmek zorundayız.

Yenilen tabii bizime birlikte, işçiler, emekçiler, köylüler, tüm ezilenler. En ileri işçilerin bile büyük bölümü henüz gerçek komünist düşünceler için kazanılmış, bu temelde örgütlenmiş değil. Bunun sonucu bugünkü seçimlerin sonucu aslında. Komünist örgütlenmesi güçsüz, güçsüz olan sendikal örgütlenmesi çoğunlukla devlet savunucusu sendika ağalarının önderliğinde olan işçi sınıfı, kendi sömürücüleri arasında tercih yapmayı demokratik görevi olarak görüyor. Burjuvazinin siyasi kurumlarında kendisinin gerçekten temsil edilebileceğini, seçimlerle önemli kazanımlar elde edilebileceğini düşünüyor. Milyonarla katılıyor seçimlere. Burjuvazinin düzenine onay veriyor. Sorması gerek şimdi kendine. Bu seçimlerde şu veya bu partinin adayına veya bir bağımsız adaya oy vererek, kendim için, sınıfım için ne kazandım? Kocaman bir hiç!

Aynı şey, köylüler, aynı şey gençler, aynı şey kadınlar, aynı şey Kürt ulusu, Arap ulusu, ezilen milliyetler, bütün ezilenler için geçerli.

Oyu veren biz, seçen biz, kazanan faşist devletin şu veya bu savunucusu. En iyi hâlde ise devlet savunucusu olmayan kazanılmış az sayıda belediye ile avutuyoruz kendimizi.

Biz komünistler, bu durumun esas sorumlusu olarak kendimizi görüyoruz. Evet, doğrularla sınıfı buluşturma, komünizm temelinde işçi sınıfının önce öncü kesimini kazanma, bunun için reformizm ve revizyonizmle hesaplaşma konusunda yeterince başarılı değiliz. Bu seçimlerde bir kez daha bunu yaşadık.

Peki, ne yapacağız!

ESAS GÖREV:
BOLŞEVİK PARTİMİZİN
İNŞASINI DERİNLEŞTİRMEK!

Bütün gelişmeler şunu gösterdi, gösteriyor:

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de faşizme karşı mücadele, andaki iktidara karşı burjuvazinin faşist partilerinin muha-

lif kesimi ile birlikte yürütülemez. Bunun yapılmaya kalkıldığı yerde, gerçek antifaşist güçler faşist partilerin muhalif olan kesiminin kuyruğu olurlar. Ülkelerimizde antifaşist mücadele cephesinin unsurları devlete karşı tavır alan devrimci demokrat güçlerdir. CHP/İP/SP vs. partiler antifaşist cephenin, mücadelenin güçleri değil, tersine hedefidirler.

Bu gerçeği yılmadan, bıkmadan hep yeniden anlatacak olan komünistlerdir. Bolşevik Parti'dir. Biziz.

İşçi sınıfının ve emekçilerin, egemenlerin "demokratik meşruiyeti"nin gönüllü oy depoları olmaktan çıkarmak için, onları kendi iktidarları için mücadelede örgütlemek için de en önemli silah Bolşevik Parti'dir.

31 Mart seçimlerinde de bu gerçeği bir kez daha gördük.

O hâlde görev bellidir:

Yenilgileri, uzun vadede zafere dönüştürmenin yolu komünizmle işçi hareketini birleştirmekten geçiyor.

Bunun da yolu partimizin inşasını derinleştirmekten geçiyor. Sözümüz, güçlendiğimizde, işçi sınıfının öncü kesimini kazandığımızda dinlenecektir. Parti inşasının derinleştirmenin anlamı da budur.

Bütün yoldaşlar bu göreve çok daha sıkı sarılmalıdır.

Dışımızdaki komünist güçlere çağrımız da partimizin görüşlerini eleştirici bir gözle incelemeleri, güçleri birleştirmek için çaba sarf etmelidir!

GELECEK BOLŞEVİZMDEDİR!
BOLŞEVİZM GELECEKTİR!
BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

5 Nisan 2019

YAŞASIN

DÜNYA İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ KADINLARIN EŞİTLİK, ÖZGÜRLÜK, DEMOKRASİ, DEVRİM, SOSYALİZM İÇİN MÜCADELE GÜNÜ

8 MART!

Dünya da erkek egemenliğinin hüküm sürdüğü, emperyalist kapitalist sömürücü düzende başta işçi sınıfından kadınlar olmak üzere, diğer bütün ezilen sınıf ve katmanlardan kadınlar üzerinde çok yoğun sınıfsal, cinsel, ulusal baskı hüküm sürmektedir.

Dünyanın birçok yerinde her yıl olduğu gibi bu yıl da işçi sınıfından ve emekçi yığınlardan kadınlar 8 Mart'a sahip çıkacaktır, çıkıyoruz.

8 Mart dünya işçi sınıfı ve emekçi kadınlar gününde emperyalist, kapitalist barbarlığa karşı bulunduğumuz her alanda sesimizin örgütlü ve güçlü bir şekilde çıkması için görev başına! Burjuvazi ve tüm gerici kesimlerden sömürü ve baskı düzenin emekçi kadınlar üzerindeki baskılarına karşı sesimizi yükseltelim. Emperyalist, kapitalist, gerici burjuva sistemlerin kadına biçtikleri rol ve görevlere karşı durmak, kadınların erkeklerle yaşamın her alanında eşit

olduğu, eşit haklara sahip olması gerektiğini aktif biçimde savunmak görevdir. Kadınlara karşı uygulanan tüm ayrımcı yaklaşım ve uygulamalara karşı duralım. Kadınlar üzerinde kurulan baskıcı erkek egemen sisteme, erkek egemen "aile" yapısına, kadının yok sayıldığı, gerçek anlamda haklarından mahrum bırakıldığı bu sisteme "hayır" diyelim.

Dünya'da olduğu gibi Kuzey Kürdistan/Türkiye'de de emekçi kadınlar üzerinde çok ciddi baskılar sürmektedir. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de nerdeyse her gün bir kadın erkek egemen zihniyetin sonucu katledilmektedir, çok sayıda kadın cinsel tecavüze, cinsel saldırıya uğramakta, şiddet görmektedir. Kadınlara yönelik bu katliam, tecavüz, saldırı, şiddet vb.nin sorumlusu erkek egemen kapitalist sömürü sistemidir. Toplumdaki kültürel, dini vb. yaklaşımların da kadınlara karşı uygulanan her türlü şiddet ve ayrımcılıkta çok büyük rolü vardır.

Kadınlara karşı toplumda uygulanan, savunulan ayrımcı, dışlayıcı, küçümseyici vb. bütün düşüncelerin hiçbir haklı gerekçesi ve savunulacak yanı yoktur. Erkek egemen düşünce temelinde kadınların katledilmesine, tecavüze, baskıya, ayrımcılığa uğramasına karşı örgütlenerek karşı durmak önemli bir görevdir.

Her insan cinsel tercihini yapmada özgürdür. Toplumda cinsel tercihini farklı biçimde yapan insanlara karşı yoğun baskılar sürmektedir. LGBTİ bireylerine karşı acımasız saldırılar uygulanmakta, toplumda dışlanmaya çalışılmakta, cinsel tercihini farklı kullananlar katledilmekte. LGBTİ bireylerine karşı her türlü baskıya hayır diyelim!

Başta işçi kadınlar, emekçi kadınlar, köylü kadınlar olmak üzere tüm kadınlar üzerindeki her türlü baskıya karşı mücadele edelim ve örgütlenerek güçlü bir şekilde "hayır" diyelim. Kadınlar üzerindeki sınıfsal, cinsel, ulusal baskılara karşı duralım. Toplumun, yaşamın bütün alanlarında kadın erkek eşitliği için mücadele etmek görevdir. Kadınlara karşı evde, işte, okulda, sokakta, bütün alanlarda uygulanan, savunulan ayrımcı, dışlayıcı, küçümseyici anlayış, yaklaşım, uygulamalara karşı duralım.

Başta işçi, emekçi, köylü kadınlar olmak üzere, bir bütün olarak kadın sorununun gerçek anlamda köklü olarak çözülmesi ancak emperyalist, kapitalist sömürü düzenin yıkılması, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk iktidarlarının, sosyalizmin kurulması ile mümkün olacaktır. Erkek egemen emperyalist, kapitalist ve diğer tüm gerici feodal sistemler varlığını korudukça kadın sorunu gerçek anlamda çözülemez.

İşçi, emekçi, köylü kadınların gerçek kurtuluşu Kuzey Kürdistan/Türkiye'de erkek egemen burjuva kapitalist sömürücü düzenin yıkılmasından geçer!

Başta işçi kadınlar olma üzere tüm emekçi kadınlar örgütlenelim!

Özgürlüğümüz, kurtuluşumuz için mücadelemizde bize yol gösterecek olan işçi sınıfının Bolşevik Parti'si saflarında örgütlenelim!

Kahrolsun erkek egemen emperyalist, kapitalist, feodal sistem!

Kadınlar üzerinde sınıfsal, cinsel, ulusal baskıya hayır!

İşçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk İktidarı mücadelesi için örgütlenmeye!

Mart 2019

BOLŞEVİK PARTİZAN

DARBELER ÜLKESİ: TÜRKİYE

12 Mart Muhtırasının 38. Yıldönümü

27 Mayıs 1960'da faşist hâkim sınıflar kendi aralarındaki çekişmenin keskinleşmesi ve gelişen halk hareketinin bir sonucu olarak bir askeri darbe ile faşist "Demokrat Parti" hükümetini alaşağı ettiler. Gelişen halk hareketini durdurabilmek için bazı tavizler vermek zorunda kaldılar. Verilen tavizlerin esası göstermelik olmasına rağmen, bu dönem ilk defa açıkça sosyalist eserler yayınlanmaya, açıktan sosyalizm propagandası yapılmaya başlandı ve halk arasında sosyalizme sempati hızla gelişmeye başladı. 1963'de reformist bir temelde kurulan TİP (Türkiye İşçi Partisi) sol çevreleri kendi etrafında toparlayarak 1965'de yapılan genel seçimlerde, yüzde 3 civarında bir oy oranı ile meclise 15 milletvekili göndermeyi başardı. 1963'de ilk defa, lokavt hakkıyla sulandırılarak da olsa, grev hakkını yasal olarak elde eden işçi sınıfı, süreç içinde bu silahı yaşam şartlarını iyileştirmek için kullanmakta ustalaştı. Bu hakkı geri almak isteyen hâkim sınıflara karşı, 15-16 Haziran 1970'de İstanbul ve Kocaeli'nde yüzbinlerce işçi üretimi durdurarak yürüyüşler düzenledi ve bu hâkim sınıfları paniğe soktu. Diğer taraftan başını yükseköğrenim gençliğinin çektiği, öncelikle ABD emperyalizmine karşı yönelen antiemperyalist kitle gösterileri '68 sonu/'69 başlarında Kuzey Kürdistan/Türkiye'nin gündemine damgasını vurmaya başladı.

Bütün dünyada gelişen 68 hareketinin etkileri Kuzey Kürdistan/Türkiye'ye de yayıldı. En başta etkilenen, toplumun en hareketli, yeniye en açık olan kesimi, gençlik oldu. Başını yükseköğrenim gençliğinin çektiği kitle gösterileri '68 sonları, '69 başlarında Kuzey Kürdistan/Türkiye'nin gündemine damgasını vurmaya başladı. Bu gösteriler Kuzey Kürdistan/Türkiye'de öncelikle Amerikan emperyalizminin varlığına yönelen antiemperyalist gösterilerdi. Amerikan 6. Filosunun İstanbul/İzmir limanlarına her gelişi büyük antiemperyalist gösterilerle karşılanıyor, on binler "Yankee Go Home!", "6. Filo Defol!" şiarları altında birleşiyordu. Demirel, o dönemde Amerikan Morrison firmasının Türkiye temsilciliğinden gelen başbakandı. "Morrison Süleyman, yolculuk ne zaman?" şiarı ile kitle gösterilerinin baş hedeflerinden biri idi. Hâkim sınıfların "konukları ABD denizcilerine karaya ayak bastırılmıyor, yer yer çatışmalar oluyor, yükselen devrimci mücadele ilk kayıplarını (Vedat Demircioğlu) veriyordu.

Devrimci mücadelenin boyutlarının yükselmesi, karşıdevrimi de "demokrasi" maskesini giderek bir kenara koymaya itiyor, antiemperyalist kitle gösterilerinin üzerine devlet denetim ve gözetiminde kitlesel saldırılar düzenleniyor, devrim kayıplarına yenileri ekleniyordu. (Kanlı Pazar, Şubat 69)

Devrimci şiddet sorunu bu gelişmeler karşısında kendini en acil sorun olarak devrimcilere getirip dayatıyor ve en önemli ayrım çizgisi hâline geliyordu. Kendiliğinden mücadelenin hızla yükseldiği şartlarda, legalliğini korumak kendisi için her şey hâline gelen ve parlamenter yolla iktidara gelmeyi düşleyen Türkiye İşçi Partisi'nin (TİP) revizyonist yöneticileri uslu durulmasını, kurallara, yasalara uyulmasını öneriyor ve bu tavırları ile özellikle gençlik içinde tecrit oluyorlardı.

Gençlik hareketi ağırlıklı olarak "sosyalizm" adına hareket etmesine karşın, içinde bir sürü anti-marksist düşünce kol

geziyordu. Faşist devletin temel kurumu olan ordu antiemperyalist ve ilerici olarak görülüyor; "Ordu-Gençlik Elele!" şiarları ile darbecilik körükleniyordu. "Halk/Ordu/Gençlik Devrim Yapacak, Bize Amerika, Bize Amerika Selam Duracak!" marşları söyleniyordu. Darbeci revizyonistlerin yaydığı ve o günkü gençlik hareketi içinde egemen olan görüşe göre, "antiemperyalist geleneğe" sahip olduğu palavraları atılan Türk ordusu "Amerikancı Demirel Hükûmeti"ni bir "ihtilal"le devirecek, yerine "Asker/Sivil Aydın Zümre"nin temsilcilerinden oluşan bir yönetim kurulacaktı!

1960'ların başlarında çıkarttıkları "Yön Dergisi"nden sonra, bir süredir çıkarttıkları "Devrim Dergisi"ndeki yazılarıyla da ordunun yönetime el koyması gerektiği fikrini savunan Doğan Avcıoğlu, İlhan Selçuk gibi bazı "Sol" görüşlü aydınlardan da etkilenen cuntacılar, 9 Mart 1971'de darbe kararını kesinleştirmek amacıyla toplandı. Ancak, Kara Kuvvetleri Komutanı Faruk Gürler'in son anda vazgeçmesi nedeniyle "sol" darbe gerçekleşmedi. Faruk Gürler, Genelkurmay Başkanı Memduh Tağmaç'ın da darbeyi desteklemesi gerektiğini düşünüyordu. Sonunda hem Memduh Tağmaç hem de Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay darbeye ikna edildi.

27 Mayıs 1960 darbesinden yaklaşık 11 yıl sonra, 12 Mart 1971 günü, saat 13.00'de, Genelkurmay Başkanı Memduh Tağmaç ve kuvvet komutanlarının imzasını taşıyan muhtıra Türkiye radyolarında okundu ve Süleyman Demirel hükümeti istifaya davet edildi. Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'a, Başbakan Demirel'e, Millet Meclisi'ne ve Cumhuriyet Senatosu'na da yazılı olarak da gönderilen 3 maddeli muhtıra metnine göre, Demirel askerlerin taleplerini yerine getirip istifa etmez ve yerine askerlerin onaylayacağı bir hükümet kurulmazsa, ordu idareyi doğrudan üzerine alacaktır. Muhtıranın tam metni şöyledir:

1. Parlamento ve hükümet, süregelen tutum, görüş ve icraatı ile yurdumuzu anarşi, kardeş kavgası, sosyal ve ekonomik huzursuzluklar içine sokmuş, Atatürk'ün bize hedef verdiği çağdaş uygarlık seviyesine ulaşmak ümidini kamuoyunda yitirmiş ve anayasanın öngördüğü reformları tahakkuk ettirememiş olup, Türkiye Cumhuriyeti'nin geleceği ağır bir tehlike içine düşürülmüştür.

2. Türk milletinin ve sinesinden çıkan Silahlı Kuvvetleri'nin bu vahim ortam hakkında duyduğu üzüntü ve ümitsizliği giderecek çevrelerin, partiler üstü bir anlayışla meclislerimizce değerlendirilecek, mevcut anarşik durumu giderecek ve anayasanın öngördüğü reformları Atatürkçü bir görüşle ele alacak ve inkılâp kanunlarını uygulayacak kuvvetli ve inandırıcı bir hükümetin demokratik kurallar içinde teşkili zaruri görülmektedir.

3. Bu husus süratle tahakkuk ettirilmediği takdirde, Türk Silahlı Kuvvetleri, kanunların kendisine vermiş olduğu, Türkiye Cumhuriyeti'ni korumak ve kollamak görevini yerine getirerek idareyi doğrudan doğruya üzerine almaya kararlıdır. Bilgilerinize. (Milliyet, 13 Mart 1971; Cumhuriyet 13 Mart 1971)

Muhtıranın yayınlanmasından hemen sonra, Bakanlar Kurulu olağanüstü toplanır ve alınacak karar görüşülür. Toplantı sonucunda hükümetin istifasına karar verilir. Başbakan Süleyman Demirel, muhtıradan yaklaşık 4 saat sonra, saat 17.00'de Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'a gönderdiği mektupla görevinden istifa eder.

12 Mart'tan sıkıyönetimin ilan edildiği 26 Nisan 1971'e kadar geçen süre içinde toplumsal mücadeleler de silahlı eylemler de, faşist hareketin saldırıları da durmaz. 20 Mart 1971'de Batman'da üç bin

köylü kent meydanında bir araya gelerek "açız" diye haykırır. Jandarmanın zor kullanmasına karşın dağılmayarak sopa ve taşlarla karşılık verilir. 21 Mart'ta Konya'da Eğitim Enstitüsü'nde faşist "komando"lar devrimci öğrencilere saldırarak altısını bıçakla yaralar. 24 Mart'ta İstanbul'da bin tekstil işçisi Enboy fabrikasında direnişe geçtikten sonra haklarını savunmayan Teksif merkezi ve şubelerini işgal eder.

25 Mart'ta Samsun'un Alaçam ilçesinde tütün üreticilerinin Tekel'in tütün satmasını engelleyerek gerçekleştirdikleri direnişte dört öğretmen ve dört üretici tutuklanır. 29 Mart'ta Ankara'da Kurtuluş Lisesi önündeki çatışmada faşistler üç devrimci öğrenciyi kurşunlar. İstanbul'da Işık mühendislik ve Mimarlık Akademisi'ni işgal ederek uzun saçlı erkek öğrencilerin saçlarını kesmeye başlarlar. 31 Mart'ta İTÜ olaylar çıkacağı gerekçesiyle kapatılır, 1 Nisan'da Robert Kolej kapatılır.

12 Mart 1971'de varolan faşist Demirel hükümetini gelişen halk hareketini bastırmadaki beceriksizliği nedeni ile bir muhtıra ile işbaşından uzaklaştırıp, bir "Milli Mutabakat Hükümeti" oluşturan faşist hâkim sınıflar, kısa süre sonra da yükselen devrimci başkaldırıyı durdurmak amacıyla sıkıyönetim ilan ettiler. Grevler, kitle eylemleri, mitingler yasaklandı. Bütün devrimci dergiler, kitle örgütleri kapatıldı. Devrimcilere karşı sürek avı yoğunlaştırıldı. Devrimci harekete azgınca saldıran faşist devlet, 1973 ilkbaharında İbrahim Kaypakkaya yoldaş da dâhil, TKP/ML'nin hemen hemen tüm önderlerini tutukladı. İşkencecilere "ser verip sır vermeyen" İbrahim Kaypakkaya yoldaş, aylarca süren vahşi işkenceler sonunda 18 Mayıs 1973'te hunharca katledildi. Siyasi görüşlerini hiç tavizsiz savunurken, örgütsel konuda tek bir bilgi vermeyen, işkencede örnek, komünist tavır takınan İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bu direnişi, Kuzey Kürdistan/Türkiyeli tüm devrimcilerin bilinçlerinde muazzam bir etki bıraktı.

12 Mart muhtırası ile birlikte devrimciler, işçiler, Kürtler üzerinde korkunç bir terör estirilmeye başlandı. "Balyoz" adı verilen harekât hayata geçirildi. Türkiye İşçi Partisi (TİP) kapatıldı, DİSK'in faaliyetlerine son verildi, birçok sosyalist örgüt kapatıldı ve devrimciler tutuklanarak işkencelerden geçirildi. Devrimci hareketin önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan yakalanarak idamla yargılanmaya başlandılar. Denizlerin serbest bırakılmaları amacıyla birçok eylem yapıldı. 4 Mayıs 1971'de Jandarma Genel Komutanı Kemalettin Eken'i kaçırma girişimi ve birkaç gün öncesinde Ankara'da bir uçak kaçırılması, 17 Mayıs'ta Mahir Çayanların İsrail başkonsolosu Efraim Elrom'u kaçırmaları ve öldürmeleri bunlardan bazılarıdır.

Mahir Çayan ve arkadaşları, Deniz Gezmiş ve yoldaşlarını kurtarmak için Fatsa'daki NATO üssünde görevli üç İngiliz askerini kaçırdılar. Kızıldere köyünde saklandıkları binada kuşatıldılar. Mahir Çayan, Ertuğrul Kürkçü, Sinan Kazım Özüdoğru, Hüdai Arıkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy, Cihan Alptekin ve Ömer Ayna'dan oluşan 11 devrimci, "Teslim olun!" çağrılarını reddederek sonuna kadar çarpıştılar. Devlet güçleri, 30 Mart günü 10 devrimciyi hunharca katletti. İçlerinden sadece Ertuğrul Kürkçü sağ olarak kurtuldu, o da 17 yıl boyunca zindanlarda kaldı.

12 Mart darbesinin etkileri yıkıcı oldu. Darbeyi izleyen iki yıl zarfında:

–Binlerce insan, askeri darbeden önce işledikleri iddia edilen suçlar bahane edilerek, sıkıyönetim askeri mahkemelerinde yargılandı.

–3.600'ü öğretmen, 118'i gazeteci, ya-

zar, çevirmen, yayıncı, sanatçı, 67'si bilim insanı olmak üzere 10.000'den fazla kişi gözaltına alındı, büyük kısmı tutuklandı ve mahkûm edildi.

–37 gazete ve derginin yayını ya tamamen yasaklandı ya da süreli olarak durduruldu.

–200'ü aşkın kitabın basımı ve satışı yasaklandı, yarım milyondan fazla kitap toplatılarak imha edildi.

–28 kişi kolluk güçleri tarafından keyfi şekilde sokak ortasında vurularak öldürüldü.

–Gözaltına alınanlar haftalarca tecrit edilerek işkenceye tabi tutuldu. İşkence açıklamaları uluslararası insan hakları kuruluşlarının ve hukukçuların raporlarıyla da doğrulandı.

–Dünyanın dört bir yanından gelen tepkiler hiçe sayılarak üç fidan idam edildi. Askeri savcılar ayrıca 151 sanık hakkında da idam talep etti.

–Üç siyasal parti kapatıldı. TİP'in yöneticileri 15 yıla varan ağır hapis cezalarına mahkûm edildi.

–Azınlık milliyetlere yönelik baskı yoğunlaştı, Kürt halkına karşı operasyonlar Kürdistan bölgesini de aşarak batıdaki büyük kentlere kadar genişletildi.

–111 kişi "bölücülük" suçlamasıyla 16 yıla varan ağır hapis cezalarına mahkûm edildi.

–Grev ve sendika hakları, askerlerin baskısı altında mevzuatta yapılan değişikliklerle sınırlandırıldı. Kamu sektöründeki tüm sendikalar kapatıldı.

–Tüm öğrenci dernekleri kapatıldı.

–100 binden fazla öğretmeni temsil eden Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS) kapatıldı, yöneticileri 8 yıla varan hapis cezalarına çarptırıldı, binlerce öğretmen polis fişlemesiyle işinden edildi.

T.C. tarihi darbeler tarihidir. 27 Mayıs 1960 askeri darbesi, ertesinde 22 Şubat 1962'de ve 20 Mayıs 1963'te iki başarısız darbe girişimi (*), 12 Mart 1971 muhtırası, 12 Eylül 1980 askeri darbesi, 28 Şubat 1997 ve 27 Nisan 2007 askeri müdahalelerinin ardından 15 Temmuz 2016'da da Askeri Darbe Girişimi'nde bulunuldu.

Darbeciler, sosyalizmi/komünizmi, Kuzey Kürdistan/Türkiye somutunda her darbede tarihe gömdüğünü düşündüler! Sömürgeci devlet, şimdiye kadar birçok katliama imza attı. Devrimci mücadelede toprağa düşenler oldu. Toprağa düşen her devrimci kuşkusuz devrimci hareket açısından bir kayıptır. Devrimcileri, komünistleri öldürenler, böylece sosyalizm/komünizm mücadelesini durduracaklarını sandılar! Ama yanıldılar, yanılıyorlar. Çünkü sosyalizm/komünizm davası durdurulamadı, durdurulamıyor. Katledilmeden birkaç gün önce günlüğüne İbrahim'in yazdıkları bugünde bize yol göstermeye devam ediyor.

"Demiri de kömürü de
sökeriz aman
Buğdayı da pirinci de ekeriz aman
Faşizme kan damlayan kılıcız
Bir gün gelir kinimizi
dökeriz aman"

10 Mart 2019
BOLŞEVİK PARTİZAN

* Talat Aydemir, 22 Şubat 1962'de bir darbe düzenledi. Ama ordu İsmet İnönü'nün yanında yer alınca, yalnız kalan Talat Aydemir hükümetle anlaşarak teslim oldu. Bu anlaşma uyarınca 22 Şubatçılar yargılanmadılar, yalnızca emekliye ayrıldılar. Talat Aydemir, 20 Mayıs 1963'te, Anayasa'da öngörülen reformların gerçekleştirilmediği gerekçesiyle, Kara Harp Okulu'nun katılmasıyla ikinci bir darbe girişiminde bulundu. Askeri darbe girişimi başarıya ulaşmadı. Talat Aydemir/Fethi Gürcan, 27 Haziran 1964'te idam edildi.

Yeni Zelanda'da İki Cami'ye Yapılan Terör Saldırısını Kınıyoruz!

Yeni Zelanda'da Christchurch'ün Hagley Park bölgesindeki Al Noor Camisi ve Linwood'daki camiye ırkçı faşist bir terörist tarafından saldırı düzenlendi. Cuma namazı sırasında düzenlenen silahlı saldırılarda 49 kişi yaşamını yitirdi. En az 39 kişinin yaralandığı açıklandı. Saldırılarla ilgili olarak 4 kişi gözaltına alındı. Basına yansıyan bilgilere göre, saldırı anının sosyal medyadan canlı olarak yayınlandığı, saldırıdan önce YouTube'de 70 sayfalık bir "manifesto"nun konduğu ortaya çıktı.

Camilere saldırıyı yapan Brenton Tarrant, ırkçı, faşisttir. Bu saldırı, kelimenin tam anlamıyla terörist bir saldırıdır. Basında yer alan haberlere göre saldırıyı yapan 28 yaşındaki Avustralyalı Brenton Tarrant aşırı bir sağcıdır. Kısa bir süre önce Yeni Zelanda'ya gelen faşist saldırganın tamamen ırkçı nedenlerle camilere yönelik saldırıda bulunması, Yeni Zelanda'da ırkçı/faşiste yardımcı olanların bulunduğunu gösteriyor. Başına geçirdiği kaskın üzerine kamara monte edilmiş hâlde katliamı çekip sosyal medya hesaplarından canlı olarak yayımlaması, ortada kendiliğinden, Müslümanlara öfke duyan sıradan birisinin düzenlediği bir saldırının olmadığını gösteriyor.

Türk hâkim sınıfları güya Yeni Zelanda'daki terör saldırısını kınadılar! RTE, seçim meydanlarında Yeni Zelanda'da camilere yönelik gerçekleştirilen terör saldırısını, kendi iğrenç siyasetine malzeme olarak kullandı. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, Güney/Batı Kürdistan'da devlet terörü uygulayan bir devletin başı olan RTE'nin teröre karşı çıkması sahtekârlıktır. Faşist T.C. devleti terörist bir devlettir. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de "terörizm"e karşı mücadele adına nelerin yapıldığını biliyoruz. Kendi ülkelerinde terör uygulayanların, başka ülkelerdeki terörist saldırılara karşı çıkması sahtekârlıktır.

Biz komünistler, ayrım yapmadan geniş kitleleri de hedefleri içine alan askeri eylemleri insanlık düşmanı terörist eylemler olarak değerlendiriyoruz. Eğer bu gibi eylemler devrimci niyetlerle, devrim adına vb. yapılıyorsa da bunları kınıyor, bu gibi eylemleri yanlış, amaca hizmet etmeyen eylem biçimleri olarak reddediyoruz. İki camiye yapılan saldırı bir terör eylemidir. Kim tarafından, hangi düşünceyle yapılırsa yapılsın, camilerde ibadetini yapan ve tek suçları Müslüman olmak, bu somutta Cuma namazına durmak olan insanların hedef alınması terör eylemidir.

11 Eylül 2001'de, İkiz Kuleler'e yapılan saldırılardan sonra Batılı emperyalistler İslamofobi'yi gündeme getirdi! Batı dünyasında Müslüman

korkusu var. Güya "Batının İslamlaştırılmasına karşı", Batı ülkelerinde anti-İslam ırkçılık geliştiriliyor. Batılı emperyalistler, ülkelerinin etrafına duvar örerken Müslüman ülkelerden gelen göçmenlere karşı ayrımcı yaklaşıyor. "İslamcı terör" adı altında, genelde İslam "kültürler arası savaş"ta, Batının insani değerlerinin düşmanı olarak gösterilip, emperyalist ülke halkları ırkçı temelde kışkırtılıyor. Yeni Zelanda'da camilere yönelik gerçekleştirilen terör saldırıları İslamofobik bir terör saldırısıdır. İslamofobi, Müslüman karşıtı ırkçılıktır. Arka planında Batının üstünlüğüne inanan aşırı sağcı, ırkçı, faşist bir ideoloji yatmaktadır.

Bugün "terörizme karşı uluslararası savaş"tan söz edenler, ikiyüzlü sahtekârlardır. Yeni Zelanda'daki terör eyleminin kurbanları konusunda egemenlerin döktüğü gözyaşları, timsah gözyaşlarıdır. Emperyalist, gerici, faşist egemenlerin terörizm konusunda ahu vah etmeye hakları yoktur. Kendileri dünyanın en büyük teröristleridir. Emperyalist/kapitalist burjuvazi, bizzat kendileri şiddeti örgütleyen ve şiddeti sistemli ve yaygın bir şekilde uygulayan, kendi deyimleriyle "şiddet tekeli"ne sahip olan devletlerdir. Bunların elinde şiddeti sistemli olarak uygulamanın polis, ordu gibi, yargı kurumları, hapishaneler vb. gibi araçları vardır. Bugün dünyanın en güçlü devletlerinin en büyük teröristler olduğu açıkça ortadadır.

Yeni Zelanda'da yapılan katliamın engellenmemesinin siyasi sorumlusu Yeni Zelanda hükümetidir. Katliam öncesinde hazırlıklar yapan, "manifesto" yayınlayan, silahları temin eden teröristlerin faaliyetlerini görmeyenler, katliamın bu kadar rahat gerçekleştirilmesinin siyasi sorumluluğunu taşımaktadır.

Kapitalist/emperyalist bir dünya sisteminde yaşıyoruz. Bu sistem terörcü/barbar bir sistemdir. Bu sistem dünyayı adım adım barbarlığa sürüklemektedir. Bu barbar sistem, kendi muhalifleri arasında da kendini üreten barbarlık biçimlerinin temel sebebidir. Bu barbar sistem, Yeni Zelanda'da katliam yapan canavarları üretmektedir. Çare bu sistemi bütün barbarlığı ile tarihin çöplüğüne gömmekte, çare sosyalizmdedir.

İnsanın insana kulluğunun yok edildiği; sömürünün yok edildiği; işçilerin emekçilerin gerçekte ve doğrudan iktidarda olduğu; her türlü milli baskının ve eşitsizliğin ortadan kaldırılmış olduğu ve ideolojik farklılıkların imtiyaz ve baskı nedeni olmadığı bir düzen gereklidir!

Emperyalizmin gerçek alternatifi budur. Bu alternatif er geç işçilerin, emekçilerin elleriyle kurulacaktır. Gelecek ya işçi sınıfının ellerinde yoğrulacak ya da gelecek olmayacaktır.

15 Mart 2019

BOLŞEVİK PARTİZAN

PARTİ PROPAGANDASINDAN...

31 Mart Yerel Seçimleri ile ilgili olarak seçimler öncesinde sosyal medya üzerinden de yagınlaştırdığımız bir dizi tavır takındık. Bu sayımızda, bu tavırların bir bölümünü yayınlıyoruz.

SEÇİLECEK TEK ŞEY: İŞÇİLERİN-EMEKÇİLERİN KENDİ İKTİDARI

ONA VARMANIN TEK YOLU: DEVRİM SÖMÜRÜ SİSTEMİNİN TEK ALTERNATİFİ: SOSYALİZM

Palavra Meydanı…

31 Mart Mahalli İdareler Genel Seçimi için kıyasıya bir mücadele yaşanıyor. Seçim kampanyaları bütün hızıyla sürüyor. Seçim mitinglerinde demagojinin, yalanın, karşılıklı aşağılama ve küfürleşmenin bini bir para. Burjuva politikacıları bir yandan birbirlerini demagoji ve küfürle teşhir ederken, bir yandan da vaat yarışına giriyor. Hiçbiri burunlarından kıl aldırmıyor. Her biri lafa bakılırsa, 31 Mart'ta belediyelerin çoğunluğunu alacak! Düzen partilerinin istisnasız tümü "halka hizmetten" dem vuruyor, en iyi hizmeti kendilerinin getireceğini söylüyor! Bu bütünüyle sahtekârlıktır. Düzen partilerinin bu sahtekârlıklarını teşhir etmek, onların "halka hizmet"ten anladıklarının kendi çıkarlarına hizmet demek olduğunu işçilere, emekçilere anlatmak görevdir. Düzen partilerinin iktidar dalaşlarında işçilerin, emekçilerin kazanacakları bir şey olmadığını, tercih yapmak zorunda olmadıklarını, bu dalaşa alet olmalarının yanlış olacağını söylemek, bu bilinci taşımak her devrimcinin, her komünistin görevidir.

Bugüne kadar yaşananların gösterdiği şey, belediyelerin ve diğer yerel organların çıkar elde etmenin organları olarak işlev gördüğüdür. Rantın, hırsızlığın, yolsuzluğun, hortumculuğun, rüşvetin, adam kayırmacılığın… kısaca birçok kötülüğün döndüğü, "halka hizmet" adına birçok dalaverenin döndüğü, ama bir şeyin, halka hizmetin unutulduğu alanlardır yerel yönetimler. Şüphesiz bu genelleme dışında kalan, gerçekte halka hizmet eden, etmeye çalışanlar da var. Ama bu sistemde belirleyici olan bu değil. Bugünkü yerel yönetim anlayışıyla ve bu düzende halka gerçek anlamda hizmet götürmek mümkün değildir! Bugünkü sistem halkın değil, bir avuç sermayedarın hükümranlığını sürdürdüğü bir sistemdir. Temelinde para vardır, sermaye vardır.

Şimdi nereye baksak birileri bizden oy istiyor. Hepsi birbirine küfreder ve bize yalan vaatlerde bulunurken, hepsinin üzerinde birleştiği bir nokta var: Bu seçimler çok önemli imiş! Bu seçim-

lerde sadece önümüzdeki beş yıl değil, Türkiye'nin geleceği belirlenecekmiş! Ne olursa olsun her vatandaş "vatandaşlık görevi"ni yerine getirip mutlaka oy kullanmalıymış! Peki ama neden oy kullanalım? Seçecek kim ve ne var? Bu seçimlerin işçiler ve emekçiler açısından önemi ne? İşçi ve emekçilerin seçecekleri, oy verecekleri bir alternatif var mı? Bu sorulara cevap vermek için önce bu seçimlerin gerçek işlevinin ne olduğuna, bu seçimlerde gerçek mücadelede yer alan güçlerin kimler olduğuna ve bunların işçi ve emekçiler açısından seçilebilir olup olmadığına bakmak gerek.

31 Mart Mahalli İdareler Genel Seçimlerinde, esas olarak iki cephe çatışıyor. Bir yanda "Cumhur İttifakı", diğer yanda "Millet İttifakı". Her iki cephe de işçi düşmanı, her iki cephe de köylü düşmanı; her iki cephe de emekçi düşmanı, her iki cephe de Türk milliyetçisi, Kürt ulusuna ve ezilen milliyetlere düşman. Her iki kesim de Atatürkçülük konusunda kendilerinin en iyi en doğru Atatürkçü olduğunu savunuyor! Birinciler darbecilere karşı "demokrasi"yi ve T.C.'nin "beka"sını savunanların kendilerine oy vermesini istiyor! İkinciler, parlamenter demokrasi, "laik" cumhuriyet adına oy istiyor emekçilerden. Her iki cephe de erkek egemen, kadın haklarına sadece lafta saygılı, kadınları sadece oy deposu olarak görüyor. Bu iki cepheden birine verilecek oy işçilere/emekçilere, yani kendimize, öz çıkarlarımıza karşı verilecek oydur.

31 Mart Mahalli İdareler Genel Seçimleri için esas olarak "Cumhur İttifakı" ile "Millet İttifakı" yarışıyor! "Millet İttifakı"nın stratejisi şudur: Yerel seçimlerde, başta AKP'nin elindeki büyük şehirler AKP'den geri alınacak, belediyelerin çoğunluğu kazanılarak "Cumhur İttifakı" geriletilecektir! Yerel seçimlerde galibiyetle çıkacak olan "Millet İttifakı", erken seçimin yapılması için bastıracak ve yapılacak erken seçimde RTE'nin iktidarına son verecektir! İktidara gelecek olan "Millet İttifakı", böylelikle parlamenter sisteme geri dönecektir! "Millet İttifakı"nın bu stratejisi boş bir hayaldir. "Millet İttifakı"nın yerel seçimleri kazanacağını varsayalım! Erken seçim ertesinde "Millet İttifakı"nın iktidara geldiğini kabul edelim. "Millet İttifakı"nın anayasayı değiştirmesi için 400 milletvekilliğini kazanması gerekir! "Millet İttifakı"nın bu stratejisinin gerçekleşmeyeceği açık ve nettir. "Millet İttifakı"nın mumu sandıklar açılıp, sonuçlar açıklanıncaya kadar yanacaktır! 24 Haziran seçimlerinde olduğu gibi, 31 Mart'ta da takkeler düşecek, keller görünecektir!

Seçim Sahtekârlığına Alet Olmak Zorunda Değiliz…

Önce şunu tespit etmemiz lazım: İçinde yaşadığımız düzen faşizmin yoğun olarak uygulandığı, kapitalist sömürü düzenidir. Bu düzende işçi ve emekçiler için öngörülen maksimum sömürüdür. İşçi ve emekçiler bu düzen içindeki mücadeleleri ile –düzen sürdüğü sürece– ancak sömürü şartlarında belli iyileştirmeler kazanabilirler. Fakat durumlarında bu sistem var olduğu sürece özde bir şey değişmez. Ücret köleliği sisteminde ücret kölesi olarak kalırlar. Bunu kökten değiştirmenin, işçilerin ve emekçilerin yaşamlarında özde bir şey değiştirmenin bir tek yolu vardır: İşçilerin emekçilerin kendilerinin iktidara gelmesi! Ücret köleliği sisteminin yerle bir edilmesi. Halk demokrasisi, giderek sınıf mücadelesi yoluyla proleter demokrasinin

kurulması, sosyalizmin inşası! Bu ise bu sistem içinde yapılacak güya "demokratik" seçimlerle vb. olmaz! İşçi sınıfının emekçi yığınları kendi önderliğinde birleştirdiği, proletarya önderliğindeki devrimle olur! Seçimler burjuva devletlerinin en demokratiğinde bile sonuçta egemen sınıfın çeşitli kesimlerinin kendi aralarındaki iktidar mücadelesinde halka "sizi önümüzdeki dönem hangi kesimimizin siyasi partisinin önderliğinde soymamızı ve ezmemizi istersiniz" sorusunun sorulduğu araçlardır. Halka bu şekilde kendi kasabını seçme hakkı bahşedilen koyun rolü oynatılır seçimlerde ve seçim ertesinde egemen sınıf temsilcileri utanmazca ne kadar demokrat oldukları ile övünme fırsatı elde ederler. İşçi sınıfının gerçek temsilcilerinin burjuva düzeninde, seçimler ile çoğunluğu ele geçirebileceği burjuvazi tarafından görüldüğü anda, burjuvazi demokrasi oyunundan vazgeçer. Bu yüzden biz "Seçimler özde bir şeyler değiştirecek olsa, burjuvazi seçimleri yasaklar" diyoruz. Burjuvazinin egemenliği şartlarında, burjuvazinin demokrasi gösterisinin alanı, Lenin'in deyimiyle "Palavra meydanı" olan seçimlerin işçi ve emekçiler açısından önemi en iyi hâlde, işçi ve emekçi sınıfların olgunluk ve bilinç düzeyinin ölçülmesi için bir araç olabilmesidir. Kim yerel seçimler yoluyla, seçilip yerelde yürüteceği mücadele ile işçi ve emekçiler lehine köklü değişiklikler yapılabileceğini savunursa, o ya iflah olmaz bir hayalci, ya da iflah olmaz bir yalancıdır. Yerel yönetimlerde, gerçek bir devrimcinin, bir sosyalistin/komünistin yapabileceği şey, yerel yönetimlerde, işçilerin emekçilerin hayatında köklü iyileştirmeler yapacak hiçbir kararın çıkmayacağını, yapacağı somut çalışmayla göstermektir. Yerel yönetimlerde, merkezi yapının kontrolünün dışına çıkılamaz. Çıkılmaya kalkıldığında o yerel yönetime müdahale gelir. "Halkçı belediyecilik", alttan "demokrasi" inşa edeceğini söyleyenler kitlelere yanlış bilinç veriyor.

HDP'yi Neden Desteklemiyoruz?

HDP, bugün "Cumhur İttifakı"na karşı olan herkesle "demokrasi cephesi" kurma hayali peşindedir. HDP objektif olarak kendi kendini ve halkı kandırmaktadır. Bugün zaten zayıf olan devrimci potansiyel HDP üzerinden sistem partilerinin bir bölümüne, sonuçta sisteme eklemleniyor. Buradaki temel hata demokrasi mücadelesinin ehven-i şeri, yani kötüler içinde daha az kötüyü iktidara getirme mücadelesi olarak yürütülüyor olmasıdır. Bu demokrasi mücadelesinin reformist bir tarzda yürütülmesidir. Devrimciler, demokrasi için mücadeleyi reformist tarzda değil, devrimci tarzda yürütür. Bizim faşizme karşı alternatifimiz, "Millet İttifakı" değil, işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisidir. Biz işçileri ve emekçileri, kötülerin içinde daha az kötü olanı desteklemesi için değil, kendi demokratik iktidarları için mücadelede örgütleme görevine sahibiz. İşçileri emekçileri ehven-i şer için değil, gerçekten iyi olan, kendi iktidarları için mücadeleye çağırmak, örgütlemektir görevimiz. Devrime, kurtuluşa giden yol, hâkim sınıfların bir kanadını diğerlerine tercihten değil, devrimci çalışmadan geçer. Faşizmin türleri, tonları arasında tercih yapılamaz. Kurtuluşa giden yol bağımsız, devrimci bir siyasetin savunulması ile olur.

HDP, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, yerel seçimlerin önemini abartmakta, bu seçimlerle çok şeyler değişeceğini, alttan

demokrasi inşa edileceğini, kayyumların tahribatlarını düzelteceğini iddia etmektedir! HDP bu siyaseti ile sömürgeci devleti yanlış değerlendirmektedir. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de egemen merkezi bir devlet anlayışı var. Yerel yönetimler, katı merkezci devletin yereldeki uzantılarından başka bir şey değildir. Atanmış bürokratların yönetimindeki merkezi devlet kurumları, seçilmiş yerel yöneticileri, yerel yönetim organlarını veya yerel yönetim organlarının bir bölümünü gerekli gördüklerinde „azledip", yerine devletin güvendiklerini atayabiliyor. Yerel yönetimlerin gelir/giderleri merkezin denetimi altındadır. Mali bağımlılık yoluyla merkezi yönetim, yerel yönetimleri hizmet veremez duruma getirebiliyor. Yerel yönetimler üzerinden, devletin merkezi politikasının dışına çıkıp merkezi devletten bağımsız, ona rağmen bir siyaset izlemek olanaksızdır. Yerelde, "alttan demokrasi" inşa etmeye çalışmak, "halkçı belediyecilik" yapmak, bu sistemde mümkün değildir. Ne yazık ki HDP ve kimi sol grupların bu sistem içinde "halkçı belediyecilik" yapacakları söylemleri gerçeğin üzerini örtmektedir.

Yerel yönetimlerin „demokratikleştirilmesi", „şeffaflaşması" vb. önündeki temel engel ve temel saldırı hedefi bu egemen devletin katı merkeziyetçi politikasıdır. „Tek demokratik alternatif" olma iddiası ile ortaya çıkan HDP, "Millet İttifakı" hakkında tek laf etmiyor. Hedef RTE hükümeti!!! RTE hükümeti gitsinde yerine kim gelirse gelsin siyaseti, kötüler içinde "Millet İttifakı"nın kuyruğuna takılma siyasetidir. Bir kez daha yerel seçimlerde ortaya çıkan gerçek, „Cumhur İttifakı" karşıtlığıdır. Seçim taktiği, "Cumhur İttifakı"nı engelleme taktiği üzerine kurulmuştur. Yani „ılımlı Müslüman/laik kemalist" kamplaşmasının kıskacının dışına çıkma iddiasında olanlar, bu kıskacın içinde „laikçi kemalist" cephenin unsuru olarak hareket etmektedir. Propagandalarında „emekten, özgürlükten, barıştan, demokrasiden" yana olduğu iddiası havada kalmaktadır.

Seçimlerde Devrimci Tavır…

Mahalli İdareler Genel Seçimleri'nde, eğer şu veya bu yerel yönetim kurumuna devrimci insanların seçilme imkânı varsa, bu imkânları zorlamak doğrudur. Ama esas amaç seçimlerde şu ya da bu kuruma girmekten önce, kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesini yükseltmektir. Güç bağlamında bugün Kuzey Kürdistan/Türkiye'de devrimci örgütlerin kitlelerle bağı ve kitle içinde etkisi olağanüstü sınırlıdır. Devrimcilerin gücü seçim sonuçları açısından genelde önemi olmayan bir güçtür. Bu güçsüzlük devrimcilerin taktik ittifaklar konusunda yaptırımcı olmalarının da engelidir. Yine bu güçsüzlük karşı devrimin iç çelişmelerinden yararlanmak için taktikler geliştirme konusunda da fazla bir manevra alanı bırakmamaktadır. Bugün komünist propaganda temelinde, yerel seçimlere komünistlerin kendi komünist adayları ile katılma imkânı yoktur. Devrimci gruplar, ortak devrimci bir program temelinde ortak adaylar çıkarmamıştır. Devrimci grupların bir bölümü, çeşitli yerlerde kendi adayları ile yerel seçimlere katılma kararı almış, bir bölümü de HDP'nin kuyruğuna takılmıştır. Komünistlerin kendi komünist adayları ile yerel seçimlere katılmadığı, devrimci gruplarla ortak devrimci adaylar çıkarılmadığı bir durumda, oy vermek, oy verme çağrısı yapmak doğru değildir.

HDP'nin "Cumhur İttifakı"nı geriletmek şeklindeki siyasetini desteklememiz mümkün değildir. HDP'nin seçim taktiği, "Millet İttifakı"na dolaylı destek veren bir seçim taktiğidir. 31 Mart yerel seçimlerinde, işçilere/emekçilere doğruları anlatan, bütün güçlerden bağımsız olarak ajitasyon, propagandamızı yapacağız. Ehven-i şer siyasetine karşı mücadele edeceğiz. "Millet İttifakı"nın kuyruğuna takılanları teşhir edeceğiz. Yanlış hayallerin yaratılmasına karşı mücadele yürüteceğiz. Yukarda açıkladığımız gerekçelerle, bugün desteklenecek bir parti ve aday yoktur. Doğru tavır yerel seçimlerde oy kullanmamaktır.

Mahalli İdareler Genel Seçimleri'nde, işçilerin, emekçilerin gerçek çıkarlarının savunucularına oy verme imkânı yok. 31 Mart'ta yapılacak Mahalli İdareler Genel Seçimleri'nde, işçileri, emekçileri kendi çıkarlarına karşı olan bu seçim sahtekârlığına katılmamaya, seçimleri boykot etmeye, oy kullanmamaya çağırıyoruz. Bu seçimde oy kullanmak, birilerine oy verip onu desteklemek ne kadar demokratik bir hak ve edimse, ne kadar siyasi bir tavırsa, oy kullanmayarak, seçimlere katılmayarak bu yolla "hepinize, topunuza, sizin kapitalist düzeninize, sizin düzeninize demokrasi maskesinin geçirilmesinin aracı olan seçim sahtekârlığınıza hayır" demek de o kadar demokratik bir hak ve edim, o kadar siyasi bir tavırdır.

Bizim alternatifimiz ücret köleliği sistemine karşı sınıf mücadelesidir.

Ücret köleliliği sistemini DEVRİM'le yıkmak; yerine işçilerin-emekçilerin iktidarını kurmaktır.

Bizim alternatifimiz sosyalizmdir, komünizmdir!

27 Şubat 2019 / **BOLŞEVİK PARTİZAN**

"Cumhur İttifakı"nın Yeni Yalanı: 'Beka'

Hâkim sınıflar, kitleleri büyük lâflar ve büyük yalanlarla kandırıyor. Palavra meydanına çıkanlar, birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortalığa saçıyor. Hamasî nutuklar, kitleleri tahrik edecek ve korkutacak büyük yalanlarla pekiştiriliyor. "Vatan, millet, din, iman, şehitlik, bölünmez bütünlük, şanlı geçmiş, hain, kahraman, beka", vb. gibi kavramlar "Cumhur İttifakı"nın en kullanışlı ve etkili silahlarıdır!!!

Sömürgeci devlet, Kürdistan'da, Suriye'de savaş yürütüyor. Ortadoğu yangınına, sömürgeci devlet durmadan odun taşıyor. Efrîn, Şehba Kantonu'nun bir bölümü faşist T.C.'nin işgali altında bulunuyor. "Cumhur İttifakı"nın dilinden düşmeyen anahtar kelime 'beka'", Türkiye'nin 'beka'sı…

Beka; ebedîlik, sonsuz, sürekli varoluş anlamında kullanılıyor. Sonsuza kadar değişmeden sürecek bir durumu anlatmak için, mecazî ve de çoğunlukla hamasî anlamda kullanılır. Beka; sonsuzluk anlamında kullanılıyor ama hiçbir şey sonsuz, ebedî, değişmez değildir. Her şey hareket hâlindedir. Her şey değişebilir, değişiyor da. Ülkeler değişiyor, sınırlar yeniden çiziliyor. Kısacası her alanda değişimler yaşanıyor.

Beka'nın sonsuzluk, sürekli varoluş anlamına geldiğini açıkladık. "Cumhur İttifakı", "beka sorunu" derken Türkiye Cumhuriyeti devle-

tinin parçalanma ve yıkılma tehditi altında bulunduğunu iddia ediyor! Gerçekte bugün böyle bir tehdit sözkonusu değil. "Parçalanma" tehditi bağlamında bu tehditin bir yandan "Bölücü Terör Örgütü" diye adlandırdıkları PKK'den kaynaklandığını iddia ediyorlar! PKK'nin T.C. devletini bölme, T.C. devleti sınırları içinde bir Kürdistan devleti kurma planı, programı yok. Bundan çoktan vazgeçti. Kaldı ki, böyle bir programı olsa, bugün bunu gerçekleştirecek gücü de yok. Bu bağlamda açıkça yalan söylüyorlar. Parçalanma tehditinin ikinci boyutu Suriye'deki savaşla ilgili. Burdan PKK ile aynılaştırdıkları YPG ve PYD'nin askeri saldırılarının T.C.'nin 'beka'sını tehdit ettiğini anlatıyorlar! Komik bir iddia bu. Çünkü PYD/YPG şu anda aslında kendisi en iyi hâlde kendi varlığını –T.C.'nin işgaline karşı da– koruma savaşı yürütüyor. T.C.'nin varlığı açısından gerçek bir tehlike değil. Aynı şey 'beka' tehditi olarak görülüp gösterilen Fetullah örgütlenmesi için de geçerli. Başarısız darbe girişimi ertesinde tasfiye süreci iyice hızlanan bu örgüt, gelinen yerde önce kendi varlığını koruma mücadelesi yürütüyor. T.C.'nin 'beka'sı için anda gerçek bir tehdit değil. T.C.'nin varlığını tehdit eden ve "terör örgütlerini destekleyen dış güçler"e vb.ne gelince: Evet en başta T.C.'nin "stratejik müttefiği", daha doğrusu şimdiye kadarki efendileri Batılı emperyalist güçler, Türk hâkim sınıflarının bağımsız bir güç olma yönünde attıkları adımlardan ve bugünkü hükümetin bu yöndeki siyasetlerinden rahatsız ve bu hükümetten – eğer onu dizginleyemezlerse– kurtulmak istiyorlar. Bu, yani 'beka' meselesi sonuçta T.C. devletinin değil, bugünkü AKP/MHP iktidarının 'beka' sorunu. Onlar andaki hükümetin 'beka' sorununu, devletin 'beka' sorunu olarak gösterip, halk yığınlarını kendi arkalarında toplamaya çalışıyor!

RTE hükümeti, sömürü sistemini ayakta tutmak için hâkim sınıfların baskı ve devlet terörü yanında kullandıkları çeşitli öğeler var. Yalan, bu öğelerin en önemlilerinden birisi. Hâkim sınıflar ve onların en önemli yalan makinası durumunda olan burjuva medya, emekçi yoksul yığınlara her gün sistemli yalan pompalıyor, onları kendi gerçekliğinden uzaklaştırmaya çalışıyor. Palavra meydanlarında dillendirilen 'Beka' yalanı, hâkim sınıfların sömürü sistemini sürdürme ve emekçileri düzenin sadık köleleri olarak tutma çabalarında en önemli araçtır.

AKP hükümeti kurulduğundan bu yana AKP yandaşı medyanın en büyük söylemlerinden birisi, AKP hükümetinin halk için çalıştığı, halka hizmetin hükümeti olduğudur! Bu tür söylemler, yeni değildir. İktidardaki her T.C. hükümeti halka hizmet verme vaadiyle kurulur! İktidarda yapılan her şeyi halk için yaptığını söyler! İktidardan düştüğü zaman halka hizmetin kendisiyle biteceğini söyler! T.C. hükümetlerinin klişeleşmiş, klasik tavrıdır bu tavır!

RTE hükümeti, kendinden önceki bütün burjuva hükümetleri gibi, halka hizmetin değil, sermaye sınıfına hizmetin hükümetidir. Büyük

sermaye sahiplerine devletin tüm imkânları peşkeş çekiliyor. Rant sistemi onların hizmetine sunuluyor. Hortumculuk, hırsızlık ve talan için olanaklar seferber ediliyor. Kredilerle, desteklerle, örtülü ödeneklerle çıkar çevreleri ihya ediliyor. Akraba ve tarikatlar gözardı edilmeksizin pay çıkarılıyor. Partililer işlere yerleştiriliyor, kadrolaşma sürdürülüyor vs. vs. Buna karşın iktidar olmadan önce halka vaad edilenler unutuluyor. İşçiler, emekçiler sömürü sisteminin daha hızlı döndürülen çarkları arasında daha fazla eziliyor. Sermaye gruplarının daha fazla kazanması için işçilerin, emekçilerin kazanılmış haklarının ellerinden alınmasına ağırlık veriliyor. Sermaye sahiplerine tanınan birçok olanağa karşılık, iş, işçilere emekçilere geldiğinde "kırk dereden su getirilip", "ülkenin ekonomik durumunun iyi olmadığı" teraneleri ileri sürülüp, işçilerden, emekçilerden fedakârlık bekleniyor vs. vb. Yalan söylüyorlar.

"Cumhur İttifakı" da bütün burjuva siyaset kurumları gibi yalandan beslendiği için Kuzey Kürdistan/Türkiye halklarının çıkarlarını değil, sermayenin, en başta tekelci büyük sermayenin çıkarlarını merkeze koyan bir siyaset izliyor. "Cumhur İttifakı"nın halk yığınlarını peşine takmak için merkezde duran siyaseti, ırkçılık ve milliyetçiliktir. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, "Türkiye'nin tehdit altında olduğu" yalanı ile amaçlananın ne olduğunu çok iyi biliyoruz. "Terörizme karşı mücadele" ülkelerimizde halklara karşı saldırıların yoğunlaştırılmasının, demokratik hakların kısıtlanmasının, emperyal hedefler peşinde koşmanın, Rojava'yı işgal etmenin, düşünen beyinlerin, konuşan dillerin susturulmasının, kısaca en yoğun faşist terörün kod adıdır. 'Beka' dedikleri budur. "Terörizme karşı mücadele", sömürü, baskı, ırkçılık ve faşizmin azdırılmasının adıdır.

Sömürgeci devlet açısından "terör" ve "terörizm" gerçekte, kendi doğrudan kontrolleri altında olmayan herkes, her hareket, her şeydir! Örneğin Kürt halkının en basit demokratik, ulusal hakları için yürüttüğü bir mücadele "terör"dür, terörizmdir! Rojava'da Kürtlerin kendi örgütlülüklerini yaratmaları "terör"dür, terörizmdir! İşçilerin, emekçilerin faşist Türk devletine karşı yürüttüğü mücadele "terör"dür, terörizmdir.

RTE sisteminin T.C. devletinden devralıp bugün yoğunlaştırarak sürdürdüğü sistemin adı faşizmdir. Bu sistem terörcü ve barbar bir sistemdir. RTE sistemi, Kuzey Kürdistan/Türkiye halklarına, Suriye halklarına terör uygulamaktadır. En büyük terörist Türk devletidir. Çare bu sistemi bütün barbarlığı ile tarihin çöplüğüne gömmekte, çare sosyalizmdedir. Ne "Cumhur İttifakı", ne de "Millet İttifakı"! Yoktur birbirlerinden farkları. Yalan çarkını kıralım.

Faşist T.C.'nin 'beka' sorunu, ancak işçi sınıfı ve emekçi yığınlar kendi iktidarları için devrim mücadelesine atıldıklarında söz konusu olacaktır. Görev bunun için çalışmaktır!

13 Mart 2019

BOLŞEVİK PARTİZAN

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

YEREL SEÇİMLER VE DERSİM

31 Mart 2019'da Mahalli İdareler Genel Seçimleri yapılacak. Dersim'de kıyasıya bir mücadele yaşanıyor! Demokratik mücadele, demokratik yarış yerine, karşılıklı sertleşmelere varan olaylar yaşanıyor. Klavyenin tuşlarına dokunanlar, yazdıklarını, ölçerek, tartarak yazmıyor. Faşizmin azgınca saldırdığı bir dönemde, tartışma kültürü yerine karalama metodlarına başvuruluyor.

Mehmet Fatih Maçoğlu, Sosyalist Meclisler Federasyonu'na (SMF) aday adaylığı başvurusunda bulunmuştu. Mehmet Fatih Maçoğlu'nun Dersim Belediyesi için aday adaylığı başvurusunda bulunması ile birlikte tartışmalar da başladı. Mehmet Fatih Maçoğlu'nun adaylığını destekleyenler olduğu gibi karşı çıkanlar, eleştirenler de görüşlerini açıklamaya başladı.

Veysi Sarısözen, 14 Kasım 2018 tarihli Yeni Özgür Politika'da yayınlanan yazısında: Dersim Belediye Eş Başkanları Mehmet Ali Bul ve Nurhayat Altun'un tutuklu olduğunu, kayyumun seçilmiş eşbaşkanların yerini gaspettiğini, kendine demokrat diyen her insanın, Dersim Belediye Başkanlığı ile ilgili alacağı kararda bu gaspı hesaba katması gerektiğini yazmıştı! Veysi Sarısözen'den sonra Eylem Kahraman, 17 Kasım 2018'de, Yeni Özgür Politika'da "Dersim'de yaratılmak istenen tehlikeli algı" başlıklı yazısı ile tartışmaya katılmıştı. Eylem Kahraman köşe yazısında, Mehmet Fatih Maçoğlu'na bir dizi eleştiriler getirmişti. Daha sonraki süreç içerisinde, HDP taraftarları ile Sosyalist Meclisler Federasyonu taraftarları arasındaki tartışmalar sürüp gidiyor. Bu tartışmalarda yer yer, tehditler, bel altı vuruşlar ve tartışma kültürü ile ilgisi olmayan anlayışlar ortaya çıktı, çıkıyor.

Mehmet Fatih Maçoğlu, TKP'den Dersim Belediye Başkanlığı için aday oldu. Dersim'de, EMEP, HDP, ESP ve Partizan'ın bir araya gelerek oluşturduğu Dersim Devrimci Güç Birliği'nin Belediye Eş Başkan Adayları Hıdır Demir ve Nurşat Yeşil oldu.

24 Haziran 2018'de yapılan Genel Seçimlerde, Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF), HDP ile yapılan ittifak içerisinde yer almıştı. Dersim'de, Mahalli İdareler Genel Seçimleri'nde de doğru olan tutum ortak Belediye Eş Başkan Adayları'nın tespitinde bir uzlaşıya varılmasıydı. Uzlaşı olmadığına göre; Mehmet Fatih Maçoğ-

lu ile Devrimci Güç Birliği adaylarının demokratik bir şekilde seçim kampanyalarını yürütmeleri gerekir. Mehmet Fatih Maçoğlu, Sosyalist Meclisler Federasyonu'nun bir üyesidir. Mehmet Fatih Maçoğlu'nun adaylığını açıklaması için HDP/DBP'den izin alması da gerekli değildir. Her devrimci, demokrat kurum kendi siyasi çizgisi doğrultusunda yerel yönetimler için kendi adayını göstereceği gibi devrimci, demokrat, yurtsever kesimler ile anlaşarak ortak aday da gösterebilir.

Devrimcilik adına konuşmak, ona uygun hareket etmeyi de gerektirir. Bunun için, kendine sol, devrimciyim diyen yapılanmaların bu noktada burjuvazinin alanını terk etmeleri, devrimci tartışma kültürünün doğru yöntemleriyle farklılıkları ortaya koyma, yanlışlardan arınma, doğruları kavrama ve hayata geçirme yönünde çaba göstermesi gerekmektedir. Bu anlamda, Dersim'de tarafları sağduyuya, karalama, rakiplerini küçük düşürme yöntemlerinden vazgeçmeye çağırıyoruz.

9 Mart 2019'da Ali Haydar Kaytan'ın bir yazısı Yeni Özgür Politika'da yayınlandı. Ali Haydar Kaytan'ın yazısında doğrularla yanlışlar iç içedir.

*Mehmet Fatih Maçoğlu'nun basında yer bulması, HDP ile karşı karşıya geldiği için değildir. Mehmet Fatih Maçoğlu, Dersim Belediye Başkanı Adayı olmadan önce de Ovacık'ta yaptığı çalışmalar ile ulusal ve uluslararası basının gündemine gelmişti.

*HDP üzerindeki baskıların "zirveye ulaştığı" olgudur. Sömürgeci devlet, Temmuz 2015'ten beri Kürt hareketini örgütlü/silahlı güçlerini yok etmeye yönelmiştir. HDP'nin kıskaç altına alınmasından yola çıkılarak, Mehmet Fatih Maçoğlu'na verilen destek veya basına konu olmasını *"özel savaş amaçlı bu tür sahte destek"* olarak açıklamak doğru bir yaklaşım değildir.

*Ali Haydar Kaytan, HDP, SMF ve Devrimci Sol, yerel yönetimlerin işlevini yanlış değerlendirmektedir. Faşist diktatörlüğün koyu bir şekilde uygulandığı, Kuzey Kürdistan'ın işgal edildiği, Kürt hareketin örgütlü güçlerinin yok edilmeye çalışıldığı bir ülkede yaşıyoruz. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, yerel seçimlerin önemi abartılmakta, yerel seçimlerle çok şeyler değişeceği, kayyumların geri alınacağı, alttan demokrasi inşa edileceği, kayyumların tahribatlarının düzeltileceği iddia edilmektedir! Bu siyaset ile sömürgeci devletin yanlış değerlendirildiği ortaya çıkmaktadır. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de egemen merkezi bir devlet anlayışı var. Yerel yönetimler, katı merkezci devletin yereldeki uzantılarıdır. Yerel yönetimler illerde valilerin, ilçelerde ise kaymakamların denetimi altındadır. Sömürü sisteminin dışına çıkılmasına izin verilmemektedir. Yerel yönetimlerin yapacağı çalışmalar, üniter yapının, sömürü çarkının döngüsü içinde yapılan çalışmalardır. Atanmış bürokratların yönetimindeki merkezi devlet kurumları, seçilmiş yerel yöneticileri, yerel yönetim organlarını veya yerel yönetim organlarının bir bölümünü gerekli gördüklerinde "azledip", yerine devletin güvendiklerini atayabiliyor. Yerel yönetimlerin gelir/giderleri merkezin denetimi altındadır. Mali bağımlılık yoluyla merkezi yönetim, yerel yönetimleri hizmet veremez duruma getirebiliyor. Yerel yönetimler üzerinden, devletin merkezi politikasının dışına çıkıp merkezi devletten bağımsız, ona rağmen bir siyaset izlemek olanaksızdır. Yerelde, "alttan demokrasi" inşa etmeye çalışmak, "halkçı belediyecilik" yapmak, bu sistemde mümkün değildir. Ne yazık ki HDP ve kimi sol grupların bu sistem içinde "halkçı belediyecilik" yapacakları

söylemleri gerçeğin üzerini örtmektedir.

*Ali Haydar Kaytan *"Dersim'de kayyumcuların kaybetmesi Türkiye ve Kürdistan'da AKP-MHP iktidarının siyasi olarak yenilgiye uğratılması açısından önemlidir"* diyor! Dersim'de, kayyumcuların kaybetmesi elbette önemlidir. Ancak 31 Mart'ta seçilecek olan belediye başkanının yerine, o belediye başkanı devletin PKK konusundaki siyasetine karşı tavır takınması hâlinde, yeniden kayyumun atanmayacağının hiçbir garantisi yoktur. Çünkü RTE, daha şimdiden böyle bir durumda kayyumların atanacağını açıklamıştır.

*Ali Haydar Kaytan, Dersim'de HDP'den seçilecek belediye başkanlarının *"Kirmançkî ve Alevi kimliğini öne çıkarma"*larının önemli olduğunu belirttikten sonra *"Dersim'de özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin ilk adımı bu kimlikleri canlandırmakla olur"* demektedir. Bu kimlikleri canlandırmayanların Dersim'de *"ne demokratlık ne özgürlükçülük ne de sosyalistlik"* yapamayacaklarını belirten Kaytan, *"1938 soykırımı ile Dersimlilerin elinden alınan her şeye Dersimlilerin yeniden sahip olması gerekir"* tespitine yer vermektedir. Kaytan'ın sömürgeci devletin baskıları, katliamları hakkında söyledikleri doğrudur. Ancak, sömürgeci devlet yıkılmadan, sömürgeci devletin varlığı koşullarında, seçilecek Dersim Belediye Eş Başkanları'nın *"Kırmançki ve Alevi kimliğini öne çıkarma", "1938 soykırımı ile Dersimlilerin elinden alınan her şeye Dersimlilerin yeniden sahip olması"* mümkün değildir. Sömürgeci devletin varlığı koşullarında, yerel yönetimler, sömürgeci devletin izin vermediği, üniter yapının dışına çıkamaz. Sömürgeci devletin izin vermediği işler yapılmaya başlandığında, Belediye Başkanları görevden alınacak ve yerlerine kayyum atanacaktır.

**"Savaşın ve psikolojik hareketlerin en yoğun uygulandığı şehir"* sadece Dersim değildir. 1937-1938'de, Dersim'de uygulanan soykırımdı. Bugün Kuzey Kürdistan'da, Dersim'de sömürgeci devletin uyguladığı soykırım değildir. Bugün sömürgeci devlet, hiçbir ayrım yapmadan bütün Kürtleri soykırıma tabi tutmuyor. Sömürgeci devlet evet Kürt hareketinin örgütlü/silahlı güçlerini yok etme savaşı yürütüyor. Tüm muhalif kesimler, devrimciler ve komünistler üzerinde devlet terörü estiriliyor. Soykırım, *"ulusal, etnik, ırksal ya da dinsel bir grubu, kısmen ya da tamamen ortadan kaldırma"* eylemidir. Kürt hareketi, sömürgeci devletin yaptığı her katliamı "soykırım" olarak adlandırıyor! Eğer HDP adaylarını seçerseniz, soykırıma tutum almış olursunuz! HDP adaylarını seçmezseniz soykırım ortağı olmuş olursunuz! Ortalık soykırım enflasyonu ile çalkalanıyor. Eğer yapılan her katliamı soykırım olarak adlandırırsak, o zaman bütün dünyada hergün soykırımlar yapılmaktadır. Soykırımın böyle ulu orta kullanılması, soykırımı keşfeden Raphael Lemkin'e yapılan en büyük hakarettir.

*Ali Haydar Kaytan, Mehmet Fatih Maçoğlu'na Ovacık belediye başkanlığı döneminde yardım yapıldığını, Avrupa'da kendisine ilgi gösterildiğini, HDP/HDK'nın da yardım ettiğini, ancak Maçoğlu'nun *"Dersim'deki belediyenin durumu ve oradaki siyasi mücadeleyi dikkate almadan, oradaki demokrasi güçlerinin tutumunu öğrenmeden kendine gösterilen bu olumlu yaklaşımı Dersim belediye başkanı olabilmek için zemin"* yaptığını belirtmektedir. Yukarda da açıkladığımız gibi Dersim somutunda ortak bir adayın çıkarılması doğru olurdu. Ortak aday çıkarılmadığı yerde,

Mehmet Fatih Maçoğlu'nun adaylığını koyması ve demokratik bir yarışa girmesi en doğal hakkıdır. 14 Kasım 20018'de, tartışmayı Veysi Sarısözen başlattı. Daha sonra Eylem Kahraman da Yeni Özgür Politika'daki köşesinde tartışmayı sürdürdü. Söylenen çok açık olarak şudur: Belediye başkanlığına aday olabilmek için HDP'den, hapishanedeki Mehmet Ali Bul/Nurhayat Altun'dan izin alacaksınız! Eğer HDP, Kürt Hareketi'nden izin almamışsanız, aday olan kişi hedef tahtasına konulmaktadır. Bu yaklaşımın demokrasi ile uzaktan bir ilgisinin olmadığı çok açıktır.

*Ali Haydar Kaytan, HDP ve Kürt Hareketi'nin seçim taktiği, AKP/MHP ittifakının geriletilmesi üzerine kurulmuştur. HDP, bugün "Cumhur İttifakı"na karşı olan herkesle "demokrasi cephesi" kurma hayali peşindedir. HDP, "Millet İttifakı"nın peşine takılmıştır! AKP/MHP'nin geriletildiğini veya iktidardan düşürüldüğünü varsayalım! AKP/MHP iktidarının yerine kim gelecek? CHP/İyi Parti/Saadet Partisi gelecek! Bu partilerin sınıf niteliği nedir? Bu partiler veya "Millet İttifakı"nı oluşturan partiler faşist partilerdir. Bu partilerin Kürt sorunundaki siyaseti AKP'den de geri bir siyasettir. HDP, çok açık olarak faşizmin tonları arasında ayrım yapıyor. HDP objektif olarak kendi kendini ve halkı kandırıyor. Bugün zaten zayıf olan devrimci potansiyel HDP üzerinden sistem partilerinin bir bölümüne, sonuçta sisteme eklemleniyor. Buradaki temel hata demokrasi mücadelesinin ehven-i şeri, yani kötüler içinde daha az kötüyü iktidara getirme mücadelesi olarak yürütülüyor olmasıdır. Bu demokrasi mücadelesinin reformist bir tarzda yürütülmesidir. Devrimciler, demokrasi için mücadeleyi reformist tarzda değil, devrimci tarzda yürütür. Bizim faşizme karşı alternatifimiz, "Millet İttifakı" değil, işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisidir. Biz işçileri ve emekçileri, kötülerin içinde daha az kötü olanı desteklemesi için değil, kendi demokratik iktidarları için mücadelede örgütleme görevine sahibiz. İşçileri emekçileri ehven-i şer için değil, gerçekten iyi olan, kendi iktidarları için mücadeleye çağırmak, örgütlemektir görevimiz. Devrime, kurtuluşa giden yol, hâkim sınıfların bir kanadını diğerlerine tercihten değil, devrimci çalışmadan geçer. Faşizmin türleri, tonları arasında tercih yapılamaz. Kurtuluşa giden yol bağımsız, devrimci bir siyasetin savunulması ile olur.

Yerel yönetimlerin „demokratikleştirilmesi", „şeffaflaşması" vb. önündeki temel engel ve temel saldırı hedefi bu egemen devletin katı merkeziyetçi politikasıdır. Sömürgeci devletin sürdürdüğü savaş koşullarında, gerçek anlamda demokratik belediyecilik yapılamaz. Yerel yönetimlerin çalışmaları, devletin merkezi yapısı içinde yapılacak çalışmalardır. HDP'nin hedefi, AKP/MHP'dir. RTE hükûmeti gitsin de yerine kim gelirse gelsin siyaseti, kötüler içinde "Millet İttifakı"nın kuyruğuna takılma siyasetidir. Bir kez daha yerel seçimlerde ortaya çıkan gerçek, „Cumhur İttifakı" karşıtlığıdır. Seçim taktiği, "Cumhur İttifakı"nı engelleme üzerine kurulmuştur. Yani „ılımlı Müslüman/laik kemalist" kamplaşmasının kıskacının dışına çıkma iddiasında olanlar, bu kıskacın içinde „laikçi kemalist" cephenin unsuru olarak hareket etmektedir. Propagandalarında „emekten, özgürlükten, barıştan, demokrasiden" yana olduğu iddiası havada kalmaktadır.

11 Mart 2019

YEREL SEÇİMLER ÜZERİNE

31 Mart'ta yerel seçimler yapılacak. Kuzey Kürdistan/Türkiye genelinde yerel yönetimler 31 Mart'taki seçimlerle belirlenecektir. Binlerce belediye başkanı, onbinlerce muhtar, onbinlerce belediye meclisi üyesi seçilecektir. Seçilmişler sayısı açısından 31 Mart seçimleri en büyük seçimler, genel seçimlerden de önemli seçimlerdir. Fakat Kuzey Kürdistan/Türkiye'nin idari yapısı, yerel yönetimlerin yetki ve görevleri, merkezi yönetim/yerel yönetim ilişkileri bilindiğinde, seçilmişlerin sayısı bakımından "en önemli" olan bu seçimlerin gerçek önemi/önemsizliği ortaya çıkar.

Faşist T.C. devleti bugün bütün dünya devletleri içinde en merkezi olan devletlerden biridir. Atanmış bürokratların yönetimindeki merkezi devlet kurumları, seçilmiş yerel yöneticileri, yerel yönetim organlarını veya yerel yönetim organlarının bir bölümünü gerekli gördüklerinde "azledip", yerine devletin güvendiklerini atayabiliyor. Yerel yönetimlerin gelir/giderleri merkezin denetimi altındadır. Mali bağımlılık yoluyla merkezi yönetim, yerel yönetimleri hizmet veremez duruma getirebiliyor. Yerel yönetimler üzerinden, devletin merkezi politikası dışına çıkıp merkezi devletten bağımsız, ona rağmen bir siyaset izlemek olanaksızdır. Yerelde, "alttan demokrasi" inşa etmeye çalışmak, "halkçı belediyecilik" yapmak, bu sistemde mümkün değildir. Ne yazık ki HDP ve kimi sol grupların bu sistem içinde "halkçı belediyecilik" yapacakları söylemleri gerçeğin üzerini örtmektedir.

"31 Mart'ta yapılacak yerel seçimler demokrasi ve yerinden yönetim mücadelesi için büyük bir dönüşümü başlatacağı gibi, aynı zamanda kayyuma, tekçi anlayışa, otoriter rejime karşı da bir demokrasi referandumudur." (Bkz. HDP Yerel Seçim Bildirgesi) Bu bakış açısı yanlıştır. Neden? 24 Temmuz 2015'ten beri faşist Türk devleti, Kürdistan'da barbar bir savaş yürütüyor. Faşizmin dizginsiz baskısı altında hapishaneler muhaliflerle dolduruldu. 2014 yerel seçimlerinde HDP'nin kazandığı 102 belediyeden 96'sına kayyum atandı. Kamuda ve belediyelerde çalışan 15 bine yakın Kürt işçi ve memur, 300'e yakın muhtar ihraç edildi. 93 belediye eş başkanı, yüzlerce belediye meclis üyesi ve il genel meclis üyesi ve sayısı binleri aşan parti il ve ilçe teşkilatlarında çalışan parti yöneticisi, üyesi tutuklandı.

Kayyumların ilk işi Kürtçe, Süryanice, Ermenice, Arapça, tabelaları kaldırmak oldu. Roboski, Uğur Kaymaz, Ahmedê Xanê anıt ve heykelleri yıkıldı. Ceylan Önkol, Ekin Ceren, Mehmed Uzun, Orhan Doğan, Tahir Elçi gibi park, bahçe ve sokak isimleri değiştirildi. Kürt kültürüne, Kürt diline ve Kürt olmaya ilişkin ne varsa yok edilmeye çalışıldı. Kürtçe yayın yapan radyo, televizyon ve gazeteler KHK'ler ile kapatıldı. Belediyelere bağlı Zarokîstan, Xalxalok, Ferzad Kemanger gibi Kürtçe eğitim veren ilkokul ve kreşler kapatıldı. Kadın dernekleri başta olmak üzere demokratik kitle örgütleri kapatıldı. Kürt halkının tarihine ait olan sanat eserleri, tarihi yapılar yıkıldı. Kürtlerin toplumsal, kültürel ve siyasal hafızası yok edilmeye çalışıldı.

RTE, daha şimdiden HDP'nin kazanacağı belediyelere kayyumun atanacağını ilan etmiştir. RTE, HDP'nin PKK olduğunu açıklamıştır! Görünen köyün kılavuz istemeyeceği nettir. Durum bu olduğuna göre, HDP, demokrasinin yerelden inşa edileceğini, kayyumların yaptığı hasarların giderileceğini açıklaması vb. bilinçlerin karartılmasıdır. Koyu faşizmin uygu-

landığı, hukuk/basın/düşünce özgürlüğünün olmadığı bir ülkede, HDP yerelden demokrasi inşa edemez.

Yerel seçimlerde seçilecek olanların yetkileri olağanüstü sınırlıdır. Bunun böyle olduğu bir ülkede, yerel seçimlerde seçim kazanıldığında, merkezden bağımsız bir "yerel yönetim"in ve "yöneticiliğin" mümkün olduğunu, alttan demokrasinin inşa edileceğini söylemek, objektif olarak en baştan seçmeni kandırmaktır. Yerel seçimlerde kazanılacak başarılı sonuçlarla, yerelde merkezden bağımsız bir siyaset yapılabilmesi mümkün değildir. HDP'nin yerel seçim bildirgesinde yazdıkları hayaldir. Yerel seçim bildirgesinde yazılanların, faşist Türk devletinin varlığı koşullarında gerçekleşmesi mümkün değildir. Yerelde merkezden bağımsız bir siyaset mümkün olmadığı gibi, yerel seçimlerde kazanılacak bir başarının ülkenin genel siyasetinde köklü bir değişikliği beraberinde getirmesi vb. de söz konusu değildir. Çünkü merkezi siyaset yerel yönetimlerde değil, merkezde belirlenmektedir.

HDP'nin seçim taktiği AKP/MHP bloğunun geriletilmesi üzerine kurulmuştur. HDP'ye göre; AKP/MHP karşıtı blok demokrasi güçleri içerisindedir! Bunun için de 31 Mart yerel seçimleri için yedi şehirde HDP aday göstermemiştir. HDP, 24 Haziran 2018 seçimlerinde Mersin'de %16,93, Urfa'da %29,29 oy almasına rağmen, belediye başkanlığı için aday göstermemiştir. Urfa'da, Saadet Partisi'nin lehine HDP adaylarını geri çekmiştir. Mantık AKP/MHP bloğunun geriletilmesidir. Burjuva muhalefetin kendisi de (CHP, İyi Parti, Saadet Partisi) milliyetçilik, ırkçılık, Kürt düşmanlığı sözkonusu olduğunda AKP/MHP'den çok daha geri bir siyasete sahiptir. Hatta örneğin Suriyeli mülteciler konusunda AKP'den de ırkçı pozisyonları savunuyorlar. AKP/MHP ile burjuva muhalefet arasında sömürüden daha fazla pay kapmak için suyun başını tutma konusunda, kendi aralarında yürüttükleri mücadele bir it dalaşıdır. Burjuva muhalefet, Erdoğan'ın devrilmesi gerektiğini, Erdoğan devrilirse, demokrasi geleceği masalını anlatıyor! Erdoğan'ın burjuvazinin bir temsilcisi olduğunu unutturup, işçileri, emekçileri kendi iktidar dalaşlarının yedek gücü yapmaya çalışıyor! Sömürüden pay kapmak için aralarındaki it dalaşını, hak, adalet, fazilet, demokrasi mücadelesi olarak göstermeye çalışıyorlar! İşçilerin, emekçilerin tercihini, Erdoğan karşıtlarından yana yapmasını istiyorlar! Ve kendilerine bu konuda "sol" adına, sosyalizm adına bir sürü yardımcılarda buluyorlar. Ne yazık ki HDP de bu cephenin kuyruğuna takılmıştır.

HDP, bugün AKP/MHP'ye karşı olan herkesle "demokrasi cephesi" kurma hayali peşindedir. HDP objektif olarak kendi kendini ve halkı kandırıyor. Bugün zaten dar olan devrimci potansiyel HDP üzerinden sistem partilerinin bir bölümüne, sonuçta sisteme eklemleniyor. Buradaki temel hata demokrasi mücadelesinin ehven-i şeri, yani kötüler içinde daha az kötüyü iktidara getirme mücadelesi olarak yürütülüyor. Bu demokrasi mücadelesinin reformist bir tarzda yürütülmesidir. Devrimciler, demokrasi için mücadeleyi reformist tarzda değil, devrimci tarzda yürütür. Bizim faşizme karşı alternatifimiz, AKP/MHP bloğunun karşıtları değil, işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisidir. Biz işçileri ve emekçileri, kötülerin içinde daha az kötü olanı desteklemesi için değil, kendi demokratik iktidarları için mücadelede örgütleme görevine sahibiz. İşçileri emekçileri ehven-i şer için değil, gerçekten iyi olan,

kendi iktidarları için mücadeleye çağırmak, örgütlemektir görevimiz. Devrime, kurtuluşa giden yol, hâkim sınıfların bir kanadını diğerlerine tercihten değil; devrimci çalışmadan geçer. Faşizmin türleri, tonları arasında tercih yapılamaz. Kurtuluşa giden yol bağımsız, devrimci bir siyasetin savunulması ile olur.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, yerel seçimlerin önemini abartan, bu seçimlerle çok şeyler değiştirilecekmiş, alttan demokrasi inşa edilecekmiş görüşlerini reddediyoruz. Yerel seçimlerin önemi, seçilecekler açısından en çok sayıda seçilen ve adayın katılacağı seçimler olmasındadır. Seçimler dolayısıyla insanların siyasete katılımı bu seçimlerde –kendi yerel dertleriyle de ilgili olarak– çok daha geniş olmaktadır. Bu, bu seçimlerde kitlelere doğru siyasetleri taşımanın, kitleleri bilinçlendirme, onları doğru görüşler temelinde örgütleme faaliyeti için fırsatların yoğun olması anlamına gelir. Devrimci taktik bu fırsatlardan yararlanmayı görev bilmelidir. Seçimlerde amaç, şu ya da bu kuruma girmekten önce, kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesini yükseltmektir.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de egemen bir devlet ve bunun yönetim anlayışı var. Bu yönetim anlayışı katı merkezci bir yönetim anlayışıdır. Yerel yönetimler, merkezi devletin yereldeki uzantılarından başka bir şey değildir. Merkezi çizgi dışına çıkan zaten iş yapamaz, hizmet veremez hâle getiriliyor veya kayyum atanıyor. Yerel yönetimlerin "demokratikleştirilmesi", "şeffaflaşması" vb. önündeki temel engel ve temel saldırı hedefi bu egemen devlet politikasıdır. Fakat güya "tek demokratik alternatif" olma iddiası ile ortaya çıkanlar anti-AKP cephesi hakkında tek laf etmiyor. Hedef RTE hükümeti!!! RTE hükümeti gitsinde yerine kim gelirse gelsin siyaseti devrimci bir siyaset değil, kötüler içinde birilerinin kuyruğuna takılma siyasetidir.

Bir kez daha yerel seçimlerde ortaya çıkan gerçek, "anti-AKP karşıtlığıdır. Bu karşıtlığın seçim siyasetinin AKP'yi engelleme üzerine kurulu bir siyaset olduğu gerçeğidir. Yani "ılımlı Müslüman/laik kemalist" kamplaşmasının kıskacının dışına çıkma iddiasında olanlar, bu kıskacın içinde "laikçi kemalist" cephenin unsuru olarak hareket etmektedir. Propagandalarında "emekten, özgürlükten, barıştan, demokrasiden" yana olduğu iddiası havada kalmaktadır.

Yerel seçimlerde devrimci taktiğimiz şudur:

Komünist propaganda temelinde, yerel seçimlere komünistlerin kendi komünist adayları ile katılma imkânı yoktur. Devrimci gruplar, ortak devrimci bir program temelinde ortak adaylar çıkarmamıştır. Devrimci grupların bir bölümü, çeşitli yerlerde kendi adayları ile yerel seçimlere katılma kararı almış, bir bölümü de HDP'nin kuyruğuna takılmıştır. HDP'nin ehven-i şer, AKP/MHP bloğunun geriletilmesi şeklindeki siyasetini desteklememiz mümkün değildir. HDP'nin seçim taktiği, "Millet İttifakı"na dolaylı destek veren bir seçim taktiğidir. 31 Mart yerel seçimlerinde, işçilere/emekçilere doğruları anlatan, bütün güçlerden bağımsız olarak ajitasyon/propagandamızı yapacağız. Ehven-i şer siyasetine karşı mücadele edeceğiz. Anti-AKP cephesinin kuyruğuna takılanları teşhir edeceğiz. Yanlış hayallerin yaratılmasına karşı mücadele yürüteceğiz. Yukarda açıkladığımız gerekçelerle, bugün desteklenecek bir parti ve aday yoktur. Doğru tavır bu yerel seçimlerde oy kullanmamaktır.

12 Mart 2019

STÊRKA BOLŞEWÎK

Açlık Grevleri Üzerine…

Öcalan üzerindeki ”Tecrit Kaldırılsın“ temel talebi ile yürütülen açlık grevlerini ilk başlatan Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eş Başkanı ve Halkların Demokratik Partisi (HDP) Hakkâri Milletvekili Leyla Güven oldu. Leyla Güven, 8 Kasım 2018'de tutuklu bulunduğu Amed zindanında açlık grevini başlattı. Leyla Güven'in sesine ses verenler, bedenlerini açlığa yatırdı. 16 Aralık 2018'den itibaren açlık grevleri zindanlara da yayıldı. 16 Aralık tarihinden bu yana, 62 “cezaevi”nde 317 tutuklu, süresiz ve dönüşümsüz açlık grevindeler. Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Eş Başkanı Sebahat Tuncel ve HDP eski Milletvekili Selma Irmak da açlık grevi eylemine katılanlar arasında. Leyla Güven, 25 Ocak 2019'da tahliye edildi. Leyla Güven tahliye olmasına rağmen açlık grevi eylemini Amed'deki evinde sürdürüyor. Ayrıca Güney Kürdistan'ın Hewlêr kentinde HDP'li Nasır Yağız, Mexmûr'da İştar Kadın Meclisi Üyesi Fadile Tok, Strasbourg'da 15 kişi ve Avrupa'nın değişik ülkelerinde bedenlerini açlığa yatıran insanlar var.

Bedenlerini açlığa yatıranların talepleri...

Bedenlerini açlığa yatıranların tek bir talebi var: Abdullah Öcalan üzerinde uygulanan tecrit ve izolasyonun kaldırılması. Bu talep haklı ve demokratik bir taleptir. Abdullah Öcalan, 9 Ekim 1998'de Suriye'den çıkarıldı. 15 Şubat 1999'da uluslararası bir komplo ile Türk devletine teslim edildi. Öcalan, 27 Temmuz 2011'den bu yana, yani sekiz yıldır avukatları ile haftalık görüşme yapamıyor. 5 Nisan 2015'ten bu yana HDP milletvekilleri ile Öcalan'ın görüşmesi engelleniyor. 12 Ocak 2019'da Mehmet Öcalan, İmralı'da Abdullah Öcalan'la yarım saat görüştürüldü. Öcalan ailesi, her hafta İmralı'ya gitmek için izin başvurusunda bulunuyor. Ancak ailenin bu isteği reddediliyor.

Abdullah Öcalan'ın ailesi ile bir önceki görüşmesi 11 Eylül 2016 tarihinde gerçekleşmişti. Leyla Güven'in de aralarında olduğu, dönemin milletvekili ve belediye başkanları sanatçılardan oluşan 50 kişilik bir grup, darbe girişimi gecesi İmralı'ya fiili bir müdahale olduğu iddiaları üzerine, Öcalan'ın sağlık ve güvenlik durumuna dair bilgi edinmek amacıyla 5 Eylül 2016'da açlık grevi başlatmıştı. Bu açlık grevi, 11 Eylül 2016'da Mehmet Öcalan'ın, Abdullah Öcalan ile yaptığı görüşmeden sonra, Öcalan'dan gelen mesaj üzerine son bulmuştu. Öcalan ailesinin verdiği bilgiye göre, Abdullah Öcalan ile görüşme talebi devletten gelmişti. Türk devleti, yayılan açlık grevlerini engellemek veya sonlandırmak için Mehmet Öcalan'ı İmralı'ya göndermiş olabilir!

Abdullah Öcalan 20 yıldır İmralı Adası'nda tutuluyor. "Ağırlaştırılmış Müebbet Hapis Cezası"na çarptırıldı Öcalan. Türkiye'de idam cezasının kaldırıldığı 2002'den sonra, bu cezanın yerine "Ağırlaştırılmış Müebbet Hapis Cezası" ikame edildi. Bu cezanın çerçevesi, Türkiye'de cezaların infazına ilişkin temel kanun olan 5275 sayılı "Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun" tarafından belirlenmektedir. Bu maddede düzenlenen infaz rejimine göre hükümlü, tüm hapislik yaşantısını tecritte, tek başına geçirmek zorundadır. Diğer mahpusların haftada bir telefon ve aile ile görüşme hakkı varken, "Ağırlaştırılmış Müebbet Hapis Cezası"nın uygulandığı mahpuslar bu haklardan 15 günde bir yararlandırılmaktadır. Üstelik de diğer mahpusları üçüncü dereceye kadar "kan ve kayın hısımları" ile akraba olmamalarına rağmen adlarını vereceği üç kişi ziyaret edebilirken, bu cezanın uygulandığı mahpusları sadece eşi, alt soyu, üst soyu ve vasisi ziyaret edebilmektedir. Bu kanuna göre "Ağırlaştırılmış Müebbet Hapis Cezası" verilen mahpusların hapishanelerde sosyal aktivitelerden yararlanması da mümkün değildir. Eğer hapishane idaresi izin verirse günde bir saat kendi ünitesinde kalan diğer mahpusları görebilir ki, görebileceği mahpus sayısı en fazla ikidir. Sosyal olarak neredeyse tam bir izolasyon sözkonusudur. Bu infaz rejiminin özel kılan asıl yanı ise "Ağırlaştırılmış Müebbet Hapis Cezası" verilen mahpuslar için hapisliği "ölene kadar" koşuluna bağlı kılması, mahpusun ancak öldüğünde hapishaneden çıkmasını şart kılmasıdır.

Abdullah Öcalan'ın tecrit ve tretman politikalarına tâbi tutulduğu çok açıktır. Abdullah Öcalan "Ağırlaştırılmış Müebbet Hapis Cezası"na çarptırılmasına rağmen, birçok hakkı bulunmaktadır. Abdullah Öcalan'ın iki haftada bir ailesi ile

telefonla görüşme, aile fertleri ile (toplu hâlde değil) İmralı'da görüşme hakkı vardır. Abdullah Öcalan'ın, devam eden diğer davaları nedeniyle avukatları ile görüşmesi yasanın bir kuralıdır. Öcalan'ın vasisi ile görüşmesi en doğal hakkıdır. Burada saydığımız haklar, sömürgeci devletin temel kanunu olan 5275 sayılı "Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun" tarafından belirlenmiştir. Ancak temel kanunda belirtilenler Abdullah Öcalan için uygulanmamaktadır. Abdullah Öcalan üzerindeki tecrit ve izolasyonun kaldırılması için mücadele etmek demokratik bir haktır.

KCK Öcalan ile görüşme için 'sabotaj' dedi!

KCK yayınladığı bir açıklamada, 12 Ocak 2019'da İmralı'da gerçekleşen görüşmenin tecridin sona ermesi anlamına gelmediğini açıkladı! Fırat Haber Ajansı'nda yayınlanan açıklamada şu ifadelere yer verildi: *"İmralı'da Önder Abdullah Öcalan üzerindeki ağırlaştırılmış faşist baskı ve tecrit devam etmektedir. Bu nedenle, Kürt halkı ve Özgürlük Hareketi olarak geliştirdiğimiz 'Tecridi kıralım ve faşizmi yıkalım' direniş hamlemiz de sürmektedir. Direnen yoldaşlar, halkımız ve dostlarımız yanlış anlamamalıdır. 12 Ocak tarihli görüşme, esasında 'Tecridi kıralım ve faşizmi yıkalım' hamlemizi sabote etmek için AKP-MHP iktidarı tarafından geliştirilen bir özel psikolojik savaş girişimi olmaktadır. Zaten bir tatil günü olan cumartesi günü alelacele yaptırılmış olması da bunu açıkça göstermektedir."* Sömürgeci devlet, hangi saiklerle görüşme yapılmasına izin verirse versin görüşmenin yapılmış olması olumludur. Öcalan, 27 ay sonra kardeşi Mehmet Öcalan ile görüşmüştür. Bu görüşmede hem Öcalan ailesi hem de HDP, Abdullah Öcalan'ın sağlığının iyi olduğunu kamuoyuna duyurmuştur.

KCK, pasif açlık grevleri ile kitlesel bir hareket geliştirmeye çalışmaktadır! Kürdistan halkına yapılan "direnin", "ayaklanın" çağrıları karşılık bulmamaktadır. KCK'nın çağrılarına Kürt hareketinin ancak örgütlü olan kesimi karşılık vermektedir. PKK'nin temel sloganı, PKK burada, Kürt halkı burada sloganıdır! Gerçek durum bu değildir. Gerçek durum şudur: Gelinen yerde evet PKK, Kürt halkının bir bölümünü temsil ediyor, Kürt halkının bir bölümünün isteklerini ifade ediyor. Ama savaşan, direnen halk değil, örgütlü güçtür. Hendek siyasetinde bu çok net olarak görüldü. Hendeklerin kazıldığı her yerde, barikatların arkasındakilere yeterli destek verilmedi, halk göç ettirildi ve göç etti.

Açlık grevleri, *'Tecridi kıralım ve faşizmi yıkalım' direniş hamlesi*" olarak adlandırılmaktadır! Faşizmin yıkılması, AKP/MHP iktidarının yıkılmasına indirgenmektedir. Faşizm, burjuva devletin bir yönetim biçimidir. Bugün Türkiye'de iktidara gelebilecek anti-AKP cephesinin de uygulayacağı faşizmdir. Faşizmin tonları arasında tercih yapılamaz, yapılmamalıdır. KCK, diğer faşist partileri, (CHP/İyi Parti/Saadet Partisi) faşist olarak adlandırmaktan kaçınmaktadır. Bu siyaset yanlış, kuyrukçu bir siyasettir.

PKK'nin siyaseti nedir? PKK'nin resmi Öcalan tarafından formüle edilmiş ve PKK'nin ben buna sahip çıkıyorum dediği bir siyaseti vardır. Bu siyaset, sivil toplumcu reformist bir siyasettir. Varolan verili devletlerin sınırları içerisinde mak-

simum kültürel özerklik biçiminde bir siyasettir. Paralel bir yapılanmayla alttan demokrasinin yaşanacağı toplumsal bir gelecek projesidir bu siyaset. Sahip çıkıyorum dediği ve Öcalan'ın formüle ettiği siyaset budur. Bu ama kâğıt üzerindeki bir siyasettir. Kâğıt üzerindeki bu siyaset hayalci ve kesinlikle pratikte yaşanılması mümkün olmayan bir siyasettir. PKK'nin pratik siyaseti ise, güçlü olduğu her yerde kendi iktidarını kurma siyasetidir. Bu da ancak silahlı mücadele ile olur. Sonuç olarak PKK, Abdullah Öcalan'ın formüle ettiği siyasetini kâğıt üzerinde tuttu ve Abdullah Öcalan'ı dinlemedi. Olgu budur.

Eylem biçimi olarak açlık grevi…

Abdullah Öcalan'a uygulanan tecrit ve izolasyonun kaldırılması talebi haklı bir taleptir. Bu talep için mücadele etmek haklıdır, meşrudur. Sömürgeci devlet, bedenlerini açlığa yatıranların taleplerini görmezden geliyor. Açlık grevlerini desteklemek için bedenlerini açlığa yatıranlara operasyon düzenleniyor. Parti binaları basılıyor. Bedenlerini açlığa yatıranlar gözaltına alınıyor. Açlık grevcileri ile dayanışma için basın açıklamalarına, yürüyüşlere izin verilmiyor. RTE, Kuzey Kürdistan'dan gidin çağrıları yapıyor! AKP, tam anlamıyla koyu faşizm uyguluyor. Ülkelerimizde yaratılan tam bir korku imparatorluğudur.

Açlık grevi de kuşkusuz bir eylem biçimidir. Komünistler hiçbir mücadele biçimini ilkesel olarak reddetmez. Komünistler açlık grevi şeklindeki eylem biçimini, sınıf mücadelesinin andaki durumuna bağlı olarak ele alır. Her eylem biçiminin, işçi ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyinin yükseltilmesine yaptığı katkı göz önünde bulundurulur. Komünistler, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri devrime en çok yaklaştıran, onların bilinç ve örgütlenme düzeyini en fazla yükseltmeye hizmet eden eylem ve eylem biçimlerini temel alır. Açlık grevi, sınıf mücadelesinin belli bir aşamasında bizzat kitlelerin mücadelesi içinde ortaya çıkmış olan bir mücadele biçimidir. Açlık grevi şeklindeki eylem biçimini reddetmiyoruz.

Açlık grevi, pasif bir direniş eylemidir. Açlık grevi, grev, işgal, miting, yürüyüş, silahlı eylem vb. eylemlerin tersine, eylemcilerin aktif değil, pasif direniş içinde olduğu bir eylem biçimidir. Bu eylemde, eylemin kendisi, eylemcinin yemek yemeyi, uç noktasında su içmeyi reddetmesidir açlık grevi. Bu pasif eylem biçimi ile eylemci, doğrudan kendine zarar verme yoluyla, belli taleplerini duyurmaya, bunları kazanmaya, devleti teşhir etmeye çalışır! Açlık grevi, eylemcinin kendini açlığa yatırarak, kendine zarar verme yoluyla sesini duyuran yapısıyla, öncelikle insani, acıma duygularına seslenen bir eylem biçimidir. Devrimci olan kitlelerin harekete geçirilmesi açısından bu eylem biçiminin, aktif eylem biçimlerine bir üstünlüğü yoktur. Fakat bu eylem biçimiyle, aktif eylem biçimlerini desteklemeyen, insani acıma duygularıyla harekete geçirilebilen bir kesimi harekete geçirmek mümkündür.

Bugün Kuzey Kürdistan/Türkiye'de sınıf mücadelesi çok geridir. Komünist hareket ile sınıf hareketi ayrı kulvarda yürümektedir. Devrimci örgütlerin, örgütlü güçleri çok zayıftır. Bunun için pasif bir eylem biçimi olan açlık grevleri gündeme getirilmektedir. Pasif eylem biçimi ile tecridi kaldırmak veya AKP/MHP faşizmini

yenmek mümkün değildir! Açlık grevi bir anlamda andaki çaresizliğin, zayıflığın da dayattığı bir eylem biçimidir. Açlık grevinin genelde sınıf mücadelesinin geri olduğu şartlara tekabül etmesi, kuşkusuz sınıf mücadelesinin yüksek olduğu bir ortamda, bu eylem biçiminin hiç gündeme getirilmeyeceği anlamına gelmez. Açlık grevi, daha çok zindan ortamında gündeme getirilen bir eylem biçimidir.

Açlık grevinin uç noktası ölüm orucudur. Ölüm orucuna başlayan bir eylemci, eylemin hedefine varabilmek, taleplerinin kabul edilmesi için kendi kendini açlık ve susuzlukla öldürmekle, "intihar"la tehdit etme durumundadır. Elindeki tek silah çıplak canıdır! Buradaki "intihar", hayatın zorluklarından kaçış anlamında basit bir bireysel kurtuluş aracı olan intihar değildir. Burada söz konusu olan, sınıf mücadelesi içinde belirli amaçlara varmak için, canından başka hiçbir silahın kalmadığı noktada, o canı silah olarak kullanma anlamında bir "intihar"dır. Bu tipte bir "intihar", muazzam büyük bir devrimci irade isteyen, muazzam bir devrimci kararlılık isteyen, saygı duyulması gereken bir edimdir! Yine de bir komünist ve devrimci açısından, bu tip bir "intihar"da, bir yanıyla çaresizliği ifade eder. Bu tip bir eylem biçimi, komünistler, devrimciler açısından bütün eylemler içinde, en son seçilebilecek bir eylem biçimidir.

Sömürgeci devlet açısından bir komünist/devrimcinin, bir yurtseverin ölümü, istenen, özlenen bir şeydir. Sömürgeci devlet açısından komünistler/devrimciler ve Kürt hareketine destek verenler "terörist"tir. "Terörist"lerin ölmesi sömürgeci devletin isteğidir. Devletin özlemini kursağında bırakmak için, onlara inat bir gün daha fazla yaşamak, devrim, ulusal mücadelenin kavgasını sürdürmek gerekir. Devrimcinin, komünistin esas görevi; yaşamı temel alarak, mücadele ederek sömürgeci devlete verilebileceği maksimum zararı vermektir. Komünist için esas olan devrim mücadelesidir! Bir komünistin ölmesi devrim mücadelesini ilerletiyorsa, ölmek gerekiyorsa, ölünür de. Ölüm orucu, insanları bu yolla sarsma, belli talepler uğruna mücadelede harekete geçirme vb. eylem biçimi olarak, başka hiçbir yol ve çarenin kalmadığı noktada düşünülebilir. Öyle durumlar olur ki, verili anda ölüm orucunda ölmekle hâkim sınıflara maksimum zarar verilir. O zaman, ölüm orucu da kişiye, örgüte tek doğru eylem biçimi olarak kendisini dayatır.

Sömürgeci devlet savaş yürütüyor…

35 yıldır sömürgeci devlet Kuzey Kürdistan'da savaş yürütüyor. Çözüm sürecinin sona erdirilmesi ile birlikte, sömürgeci T.C. devleti, 24 Temmuz 2015'ten bu yana Kuzey/Güney ve Batı Kürdistan'da barbar bir savaşa imza atıyor. Efrîn ve Şehpa Kantonu'nun bir bölümü işgal edildi. Rojava, sömürgeci devletin işgal tehdidi altında bulunuyor. Terör estiriyor sömürgeci devlet. Bu savaşta binlerce insan öldürüldü, öldürülmeye devam ediliyor. Kentler yıkıldı. Ormanlar yakıldı. İşkence tezgâhları harıl harıl çalıştı, çalışıyor. Hapishaneler Kürtler ile doldu taştı, taşıyor. Sömürgeci devletin temsilcileri ne kadar Kürt öldürdüklerini böbürlenerek anlatıyor! Seçilmiş belediye başkanlarının yerine kayyumlar atandı. Siyaset yapmak isteyen milletvekilleri, belediye başkanları hapsedildi. 35 yıllık savaşta, köy meydanlarında yoksul Kürt köylüleri çırılçıplak soyulup yerlerde süründü-

rüldü. Öldürülen Kürtlerin cesetleri Garnizon çöplüklerine atılıp köpeklere yedirildi. Silahsız köylüler, çobanlar kurşuna dizilip "çatışmada ölü ele geçirildiler" süsü verildi. Gerilla cesetleri tank paletleriyle yerlerde sürüklendi. Gerilla ölülerine tecavüz edildi. "Kahraman Türk askeri" parçalanmış gerilla cesetlerine basarak poz verdi. Asker elbisesi giydirilmiş halk çocukları savaşa sürüldü, sürülüyor. Kürdistan ülkesinde, sömürgeci devletin yaptığı vahşeti anlatmaya sayfalar yetmiyor.

Kürdistan'dan hergün operasyon haberleri geliyor. Sömürgeci devlet, Kürt hareketinin örgütlü gücünü yoketme savaşı yürütüyor. Sömürgeci devletin İç İşleri Bakanı, her hafta kaç kişinin gözaltına alındığını, kaç kişinin öldürüldüğünü kamuoyuna duyuruyor! Mehmetçik medya, her gün Genelkurmay Başkanlığı'nın servis ettiği kaç "terörist"in öldürüldüğünü açıklıyor! Genelkurmay'ın servis ettiği bilgiler, yazılı ve görsel medyanın ana konusu hâline geliyor. Her gün TV'lerde HDP üzerine tartışılıyor! HDP'nin kendisini savunmasına, cevap hakkını kullanmasına izin verilmiyor. Ana akım medya, RTErdoğan hükümetiyle birlikte hareket ediyor. Medya yalanları ile savaşın gerçek nedenleri karartılıyor. HDP, devrimciler, komünistler üzerinde tam bir abluka uygulanıyor. Kürt hareketi üzerindeki baskıların katlanarak arttığı bir dönemden geçiyoruz. HDP'nin, DBP'nin ve DTK'nın eş başkanları, milletvekilleri, belediye başkanları, belediye meclis üyeleri ve hatta muhtarları bile zindanlara atılmış durumda. Binlerce siyasetçi ve aktivist içeriye atılırken, seçim büroları basılıp kapatılıyor, seçim çalışması yürütenler gözaltına alınıyor, HDP vekilleri sokak ortasında tartaklanıyor.

Savaşta önce gerçekler ölüyor. Savaşla birlikte propaganda yalanları devreye sokuluyor. Sonra çocuklar, kadınlar ölüyor bu savaşta. Sömürgeci devlet, Kürdistan'da yürüttüğü gerici, haksız savaşta amacına ulaşabilmek için, kamuoyunu yanıltmak için gerçekleri gizliyor. Devlet, medyayı istediği gibi yönetmek için yalana başvurmaktan çekinmiyor. Kısacası, savaşın asıl kurbanı her defasında "GERÇEKLER" oluyor.

Bu devlet sömürgeci bir devlettir. Bu devletin Kürdistan'da yürüttüğü savaş, barbar, gerici, sömürgeci bir savaştır. Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etmek istemesi onun en tabii hakkıdır. Kürtler, nasıl yaşayacaklarını kendileri karar vermelidir. Kendilerinin karar vereceği ortamın yaratılması da belirleyici önemdedir. Uluslar ve halklar arasında gerçek bir birlik, ancak eşitler arasında gönüllü bir birlik olduğu zaman söz konusudur. Onun dışındaki bütün birlikler yıkılmaya mahkûmdur. Biz komünistler esas olarak mızrağın sivri ucunu faşist Türk devletine yöneltiyoruz. Elbette Kürt ulusal hareketinin reformist, emperyalizmle işbirliğine hazır siyasetini de eleştiriyoruz, eleştireceğiz.

Burada açıklamaya çalıştığımız gerekçelerle, bugün bedenlerin ölüme yatırılması yanlıştır. Leyla Güven'in veya başka açlık grevcilerinin ölmesi sömürgecilerin umurunda değildir. Sömürgeci devlete inat Leyla Güven'ler yaşamalıdır.

4 Mart 2019

STÊRKA BOLŞEWÎK

NEWROZ İSYANA ÇAĞRIDIR!
NEWROZ ZULME BAŞKALDIRIDIR!

NEWROZ PÎROZ BE!

Ortadoğu'da birçok halkın baharı, yeniden doğuşu karşıladığı bir gün olarak kutladığı Newroz, sömürgeciliğe, asimilasyona, baskıya, zulme karşı, Kürt ulusunun kendi kimliğine sahip çıktığı birgün özelliğine bründü. Newroz, ezilen Kürt ulusunun sömürgeciliğe, baskıya, zulme ve her türlü barbarlığa karşı bir başkaldırıdır. Newroz, zalimlerin zulmüne karşı bir direniştir. Newroz, biz komünistler için işçileri/emekçileri ve tüm ezilenleri, devrim/sosyalizm için mücadeleye çağıran bir gündür. Newroz, işçi ve emekçilere sosyalizm bilincinin taşındığı, Kürdistanlı emekçi kitlelerin devrim bayrakları altında birleştirilmesi için mücadele günüdür. Newroz, her alanda kitlelere devrim/sosyalizm propagandasının yapıldığı ve Newroz ateşinin devrim ateşine dönüştürüldüğü gündür. Biz, komünistler Newroz'u bu içerikle sahipleniyor ve kutluyoruz.

Kürt ulusu, Kürdistan'ın dört parçasında ve Kürtlerin yaşadığı her yerde, 21 Mart'ı Newroz bayramı olarak kutluyor. Zulüm var oldukça, Kürt ulusu

ezildikçe, Newroz çağdaş Dehâklara karşı, çağdaş Kawaların isyanının tazelendiği, isyan ateşlerinin harlandığı gün olarak gündemde kalacak, öyle kutlanacaktır.

24 Temmuz 2015'ten bu yana Kuzey Kürdistan'da başlatılan savaş devam ediyor. Sömürgeci devlet, yalnızca Kuzey Kürdistan'da değil, Güney ve Batı Kürdistan'da savaş yürütüyor. Efrîn ve Şehba Kantonu'nun bir bölümü sömürgeci devletin işgali altında bulunuyor. Batı Kürdistan'ın diğer bölgeleri, sömürgeci devletin işgal tehditi altındadır. Sömürgeci devlet, ülkelerimizin her yanında devlet terörü estiriyor. Ülkelerimizin halkları, faşist devletin barbarlığını yaşıyor. Baskı zulüm, işkence, keyfi tutuklamalar, sefalet, örgütlü Kürt güçlerinin öldürülmesi... bütün bunlar Kuzey Kürdistan/Türkiye'de yaşamın normal bir parçası hâline getirildi. 2019 Newroz'unu bu koşullarda kutluyoruz.

Kuzey/Güney Kürdistan'da gerillanın denetiminde olan alanlar aralıksız bombalanıyor. Ardı arkası gelmeyen hava bombardımanlarıyla Kürt silahlı güçleri imha edilmek, halk terörize edilerek, halkın silahlı güçlerin bağı kopartılmak isteniyor! Kuzey Kürdistan'da, Kürt hareketine destek veren halk her geçen gün daha fazla devletin savaş güçlerinin hedefi hâline geliyor. Kuzey Kürdistan'da savaş var. Bu savaş alanlarında T.C.'nin özel vurucu güçleri, tankları, topları ve ağır silahları ölüm kusuyor. Helikopterler, İnsansız Hava Araçları havadan kurşun yağdırıyor. Demokratik Bölgeler Partisi/Halkların Demokratik Partisi, sömürgeci devletin kıskacı altında bulunuyor. Kuzey Kürdistan'da DBP/HDP'nin aktivistleri tutuklanıyor, parti binaları basılıyor. Yerel seçim propagandası eşit koşullarda yapılmıyor. 2019 Newroz'una böyle bir ortamda giriyoruz.

AKP savaş hükümeti, freni patlamış kamyon misali saldırılarını gün geçtikçe yoğunlaştırıyor. Kuzey Kürdistan'da, evinden, yerinden, canından, kimliğinden, onurundan yoksun bırakılmaya çalışılan bir halk var. Kürt halkına reva görülen aşağılanmadır, zulümdür, kimliğini yok etme siyasetidir. Kendi ülkesinde, diliyle, kültürüyle eşit yurttaş olarak özgürce yaşama hakkı gaspediliyor. 35 yıldır süren bu savaşta binlerce Kürt öldürüldü. Binlerce Kürt "faili meçhul" (esasta belli) devlet cinayetlerinin kurbanı oldu. Köyler yakıldı, binlerce insan göç ettirildi. Kürt halkı acılar yaşadı, bedeller ödedi. Hapishaneler tıka basa Kürtlerle dolduruldu. Kuzey/Güney/Batı Kürdistan'da bir savaş yaşanıyor. Türk Cumhurbaşkanı, her gün kaç kürdü öldürdüklerinin rakamlarını veriyor! Türkiye halkı, Türkiye işçi sınıfı bu savaşı seyrediyor! Seyretmekle yetinmiyor, AKP savaş hükümetine, savaşın sürdürülmesi için destek veriyor. 2019 Newroz'unu böyle bir ortamda kutluyoruz.

T.C. devleti, sömürgeci bir devlettir. Kuzey Kürdistan'ı, Kuzey Kıbrıs'ı ve 1939'dan beri Liva İskenderun'u işgali altında bulunduran sömürgeci Türk devleti, işgal bölgelerine yenilerini eklemek istiyor! Efrîn'den sonra, Rojava'nın diğer bölgelerinin de işgal edileceği sömürgeci devletin sözcüleri tarafından açıklanıyor! Sömürgeci devlet, Rojava'yı işgal etmek ve "Güvenli Bölge" oluştur-

mak için emperyalistlerle pazarlık yapıyor! Bedenlerini açlığa yatıran ve Abdullah Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılmasını isteyen insanların haklı talepleri görmezden geliniyor. 2019 Newroz'unu böyle bir ortamda kutluyoruz.

31 Mart'ta, Mahalli İdareler Genel Seçimi yapılacak. Mahalli İdareler Genel Seçimleri'nde, esas olarak egemenlerin iki cephesi çatışıyor. "Cumhur İttifakı"da, diğer yanda "Millet İttifakı"da işçi/emekçi düşmanıdır. Her iki cephe de Türk ırkçısı, Kürt ulusuna ve ezilen milliyetlere düşmandır. Her iki cephe de Atatürkçülük konusunda kendilerinin en iyi en doğru, Atatürkçü olduğunu savunuyor! "Cumhur İttifakı" darbecilere karşı "demokrasi"yi ve T.C.'nin "beka"sını savunanların kendilerine oy vermesini istiyor! "Millet İttifakı", parlamenter demokrasi, "laik" cumhuriyet adına oy istiyor emekçilerden. Her iki cephe de erkek egemen sistemin savunucusu, kadın haklarına sadece lafta saygılı, kadınları sadece oy deposu olarak görüyor. Bu iki cephenin birbirinden özde bir farkı yoktur. Her iki cephe arasındaki kavga iktidar kavgasıdır. Her iki cephe, seçim meydanlarını palavra meydanı hâline getirmede birbiri ile yarışıyor ve kirli çamaşırlar ortalığa saçılıyor.

HDP'nin seçim taktiği ise, AKP/MHP ittifakının geriletilmesi üzerine kurulmuştur. HDP, "Cumhur İttifakı"na karşı olanlarla "demokrasi cephesi" kurma sevdasındadır. HDP'nin pratik siyaseti, kötüler içinde daha az kötüyü iktidara getirme mücadelesidir. HDP, 2014 seçimlerinde kazandığı belediyelere atanan kayyumları, tekrar geri almak için seçim kampanyası yürütüyor. Kayyum atanan belediyelerin tekrar geri alınması için yürütülen mücadele haklıdır. 1 Nisan 2019'dan itibaren HDP'nin kazandığı belediyelere yeniden kayyumların atanmayacağının hiçbir garantisi yoktur. HDP, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, yerel seçimlerin önemini abartmakta, bu seçimlerle çok şeyler değişeceğini, alttan demokrasi inşa edileceğini, kayyumların tahribatlarını düzelteceğini iddia etmektedir! HDP, bu siyaseti ile sömürgeci devleti yanlış değerlendirmektedir. Sömürgeci devletin varlığı ve işgali koşullarında, Kuzey Kürdistan'da, yerel yönetimlerdeki çalışmalar ancak sistemin izin verdiği oranda gerçekleşecektir. Alttan demokrasinin inşa edilmesi, sömürgeci devletin varlığı koşullarında mümkün değildir. 2019 Newroz'unu böyle bir ortamda kutluyoruz.

Sömürgeci devletin Rojava'yı işgal etmesine karşı çıkmak Türkiye halklarının görevidir. Kuzey/Güney/Batı Kürdistan'da, sömürgecilerin savaşına karşı sesini yükseltmek her demokratın, devrimcinin, vicdan sahibi insanın görevidir. Kürt ulusu, emekçiler, savaş değil, barış istiyor. Kürtlerin istediği barış, eşitler arasında onurlu bir barıştır. Kürt ulusu kendi ulusal haklarına sahip olmak istiyor. Sömürgeci devletin egemenliği şartlarında gerçek ve kalıcı bir barışın olmayacağını biliyoruz. Bu sistem sürdüğü sürece, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edeceği şartlar yaratılamaz. Kalıcı bir barış ve Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirleyeceği şartların yaratılması, ülkelerimizin demokratikleştirilmesine bağlıdır. Ülkelerimizin gerçek anlam-

da demokratikleştirilmesi Demokratik Halk Devrimi ile mümkündür. Biz komünistler yalnızca "gerçek barış devrimle gelir ve gelecektir" propagandası ile yetinmiyoruz. Bu gerçeği hep vurgulayacağız ama bu gerçeğin yanında, bugünkü savaşın durdurulması, Güney/Batı Kürdistan'dan işgal güçlerinin geri çekilmesi talebiyle bir barış cephesinin örülmesini istiyoruz. Bugün talep ettiğimiz barış, bu anlamda gerçek kalıcı bir barış değildir. İsteğimiz, yalnızca yürüyen ve anda halklara hiçbir yararı olmayan bu savaşın sonlandırılmasıdır. Bütün halklara, büyük acılar yaşatan bu savaşın durması elzemdir. Böyle bir barış, kalıcı bir barış olmasa da bugün halkların yararına olan tek çözümdür. Onun için hemen şimdi kayıtsız, koşulsuz İNADINA BARIŞ diyoruz!

Faşist Türk devleti, bilinçli bir şekilde ırkçılık ve şövenizm ile kitleleri burjuvazinin peşine takmaya çalışıyor! Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler ve emekçiler arasında düşmanlık tohumları ekiliyor. İşçiler, emekçiler daha fazla bölünüp parçalanıyor. İşçi sınıfı kendi sorun ve taleplerinden uzaklaştırılıyor. Irkçılık ve şövenizmin geliştirilmesi ile işçi ve emekçiler kendi öznel sorunlarından uzaklaştırılıyor, hâkim sınıfların iktidar dalaşlarında kullanılan birer araç hâline dönüştürülmeye çalışılıyor. Irkçılığa ve şövenizmin azdırılmasına, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin birbirlerine düşürülmesi çabalarına karşı mücadele etme görevi omuzlarımızdadır. Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçileri yaratılmak istenen provokasyonlara karşı uyanık olmaya çağırıyoruz. Ulusal kökeni ne olursa olsun diğer ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin kendi sınıf kardeşleri olduğu düşüncesi, Türk işçi ve emekçileri arasında yaymak, halklar arasında, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler arasında birliği, dayanışmayı yükseltmek görevdir. Kitleleri halkların kardeşliği düşüncesi temelinde; saldırıların, provokasyonların planlayıcısı, uygulayıcısı faşist devletin yıkılması düşüncesi temelinde, faşizme karşı devrim mücadelesi temelinde seferber etmeli, örgütlemeli ve mücadeleye katmalıyız. Çünkü bu sömürü sisteminden, bu faşist devletten kurtuluşun başka çaresi yoktur. Sömürgeci devlete karşı devrim için mücadele yürütülmesi acil görevlerden biridir. Sömürgeci Türk ordusunun Efrîn'den, Rojava'dan, Güney Kürdistan'dan defolması sloganının yükseltme zamanıdır. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de Suriyelilere karşı geliştirilen ırkçılığa karşı çıkmak da görevdir. Halklar arasında ekilmek istenen düşmanlık, milliyetçilik, ırkçılık tohumlarını boşa çıkarmak gerekir. Newroz isyandır. Newroz'da isyan ateşini körükleyelim. Umut isyanda kurtuluş devrimdedir.

Gerçek Barış ve Özgürlük Devrimle Gelecektir.

Newroz Ateşiyle Devrim Ocağını Körükle!

Bi Agirê Newrozê Ocaxê Şorêşê Kûrik Bike!

Xelasî, Bi Şoreşê û bî Sosyalizmê Dîbî!

Newroz Pîroz Be!

14 Mart 2019

STÊRKA BOLŞEWÎK

Hâkim sınıflar neden oy istiyor?

Sömürü üzerine, ücret köleliği üzerine kurulu bu köhne düzenin sürdürülmesi için oy istiyorlar! Kendi aralarında soygunun, vurgunun, talandan daha fazla pay kapmak için iktidar uğruna kıyasıya mücadele ediyorlar! Bize yerel seçimlere katılmamızı, "demokrasinin bize sunduğu" bir nimet olarak oyumuzu kullanıp "düzeni sahiplenmemizi" istiyorlar! Peki ama sahipleneceğimiz düzen kimin düzeni? Nasıl bir düzen bu? Kimin çıkarlarının koruyucusu bu düzen? Kim için çalışıyor bu devlet?

Biz bunların cevabını yaşamımızdan çok iyi biliyoruz. Açlık sınırında, işsizliğin, aşsızlığın koynunda yaşayan bizler bu düzenin bizlere neyi reva gördüğünü çok iyi biliyoruz. Bu yüzden bizim bu düzeni, bizi işsizliğe, aşsızlığa, açlığa mahkûm eden bu düzeni "oyumuzla" koruma diye bir derdimiz olamaz.

Meydanlara çıkmış "Demokrasi! Demokrasi!" diye bağırıyorlar... Her parti lideri birer "demokrasi havarisi" kesilmiş... Her parti lideri "demokrasiyi kendi partisiyle başlatıyor, kendi partisiyle bitiriyor. Geçmiş yıllarda olduğu gibi yine herkes "demokrat"! İşçilere, emekçilere nasıl bir yerel yönetim yapacaklarını vaad ediyorlar...

Ancak ne hikmetse bu kadar "demokrat" siyasetçinin bulunduğu, bu kadar " demokrat"ın hükümet olduğu, yönetimde bulunduğu memlekette faşist diktatörlük hüküm sürüyor... "Demokrasi", "hukukun üstünlüğü", "özgürlükler", "insan hakları" milyonlarca işçi ve emekçi için değil, sermaye için var. Demokrasi onların çıkarlarına hizmet ettiği sürece ve ölçüde var... Hukuk onlar için... Daha fazlasını istiyorlar! Onların sömürme özgürlüğü var... Daha fazlasını istiyorlar! "Demokrasi" ve "insan hakları"nı işçi ve emekçiler için değil, kendi çıkarları gerektirdiği ölçüde istiyorlar...

Biz bu faşist düzeni kendi yaşantımızdan biliyoruz. Bu faşist devlet, biz emekçilerin devleti değil. Bu devlet, sizi sömürenlerin devletidir. Sömürülmemizin, baskı altında tutulmamızın, en küçük bir hak arama çabamızın zorla bastırılmasının aracı, aygıtıdır. Bu devlet, halkların en temel, en doğal haklarının ellerinden alınmasının, halkların birbirine düşman edil-

mesinin aracıdır. Bu devlet egemenler tarafından bütün "öteki" ilan edilenlerin ezilmesinin aracıdır.

"Cumhur İttifakı", "Millet İttifakı" ekseni etrafında yaratılan cepheleşmede bizden bir tarafı tutmamızı, oyumuzu ona göre kullanmamızı istiyorlar. Bizden istedikleri iktidar dalaşında kendilerinden yana tavır takınmamızdır! Bize biçilen rol iki kötü arasında bir tercih yapmamız. Bizden istenen vebayla/kolera arasında bir seçim yapmak. Kırk katırla kırk satır arasından birisini seçmemiz. Biz böyle bir tercih yapmak zorunda değiliz! Biz özde birbirlerinden farkı olmayan, kendi iktidar dalaşları için bizleri kandırıp peşlerine takmak isteyenlerin, bizden kendilerini onaylamamızı isteyen, işbaşına getirmemizi isteyen bunların hepsine, topuna birden "Hayır! Size verecek oyumuz yok! Ne kırk katırı, ne kırk satırı seçiyoruz!" dememiz gerekir!

T.C. tarihi boyunca yapılan seçimler öncesinde hemen tüm partiler bizi "kurtaracaklarını" söylediler! Yalancıların hemen hepsi hükümet oldu, yerel yönetimlere seçildiler. Bizi kurtarmak için işbaşına getirdiklerimiz önce kendilerini ve çıkarlarını savundukları sermaye sahiplerini kurtardılar! Biz emekçiler ise hâlâ "kurtulmuş" değiliz... Bizi geçmişte " kurtaranlar" yine aynı şeyi tekrarlayarak; palavra meydanlarında, televizyonlarda, gazetelerde bizi nasıl "kurtaracaklar!"ını anlatıyorlar!

Bunlar hiç de yabancısı olmadığımız tipik seçim yalanlarıdır. Ve bizim bu yalanlara karnımız toktur! Biliyoruz ki, aslında hepsinin ortak noktası bu düzenin yürümesi; çıkarlarını savundukları kesimlerin kasalarının daha fazla dolması! Bunların hepsi bir! Hepsi sana, bana, bize, biz emekçilere düşman! Hepsi aynı!

Evet, bunların hepsi özde bir, hepsi özde aynı! Hepsi işçinin, emekçinin düşmanı. Al birini vur ötekine!

Bu işçi, emekçi düşmanlarından birini seçmek işçilerin, emekçilerin görevi değildir, olamaz. Görevimiz bunların hepsini, topunu birden, düzenleriyle, partileriyle, arkalarındaki sermayedarlarıyla tarihin çöplüğüne atmaktır. Bu görev biz işçilerin, emekçilerin görevidir.

Güçsüz değiliz. Güç bizde. Güç bizde olduğu için, biz belirlediğimiz için sandığa çağırıyorlar bizi! Kendilerinden birisini seçmemizi istiyorlar. Biz güçlüyüz ama bu gücümüzün ne farkındayız, ne de gücümüzü kullanabiliyoruz. Gücümüzü onlar kullanıyorlar. Ne için? Kendi iktidarları için! Kendi iktidar dalaşları için!!! Yalancı, dolancı partilerin peşlerine takılmayalım! Gücümüzü onların kullanmasına izin vermeyelim. Onlara, onların düzenlerine oy vermeyelim!!!

Unutmayalım: Biz işçiler, emekçiler gücümüzü birleştirirsek, doğru hedefler için örgütlenirsek ancak kazanabiliriz. Birleşirsek, örgütlenirsek, sesimizi yükseltirsek önümüzdeki barikatları birer kâğıt gibi yırtar atarız.

Kurtuluşumuzun yolu bellidir: Kaderimizi kendi elimize almak... Yalancıların, dolancıların korumamızı istedikleri düzeni korumak değil, onu devrimle yıkmak... Düzen partilerinin tümünün onayımızı istemelerine ve bu yolla bizi kendi düzenlerine bağlamak istemelerine karşı çıkmak ve sömürünün, baskının olmadığı; insanın insanca yaşadığı, göstermelik değil gerçek demokrasinin hüküm

sürdüğü yeni bir düzeni, sosyalizmi talep etmek... Örgütlenmek, mücadele etmek ve kazanmak!

Biz bu sistemi, bu sistemin partilerini seçmek; diktatörlüğe oy verip bugüne kadar yaşadıklarımızın üzerine sünger çekmek zorunda değiliz! Oyumuzla bizi sömürenlerin, baskı altında tutanların, bizi işsizliğe, aşsızlığa mahkûm edenlerin geleceğimizi karartmalarına izin vermek zorunda değiliz! Bu sisteme, bu sistemin özde birbirinden farkı olmayan partilerine mecbur değiliz!!! Bunlardan birisini seçmeye mecbur değiliz!!!

Meydanlara çıkıp bağıran sadece sistemin kaşarlanmış partileri değil... Kimileri de "Sol" adına, "sosyalizm" adına, "komünizm" adına, "işçi" adına, "emekçi" adına konuşuyor; bunlar için oy istiyor... Sosyalizm, komünizm adına, emekçiler adına, özgürlük ve demokrasi adına konuşan diğer sol partiler gerçekte reformizmin partileri olarak sistemde kendilerine yer bulma çabasındalar. Bunlar bu sömürü sisteminde alttan demokrasi inşa edeceklerini, "halkçı belediyecilik" yapacaklarını sanıyor! Durum böyle olunca bu sömürü sisteminin değiştirilmesi değil biraz olsun iyileştirilerek, en azından kaba yanlışlarının ortadan kaldırılarak sürdürülmesi noktasında konaklıyorlar. Oysa yapılması gereken esas iş sistemdeki kimi hataları düzeltmek olmamalı... Sistemin kendisi hata! Bunun için sistemi değiştirmek gerek... Ama bu partilerin böyle bir dertleri yok. İşçiler, emekçiler... 'Sol', sosyalizm adına konuşan reformistlerin düzenin bir parçası olmasına onay vermemelidir.

Bizim başka bir seçeneğimiz daha var: Sömürünün, baskının, işsizliğin, aşsızlığın olmadığı bir düzen, yani sosyalist bir düzen bu düzenin alternatifidir. Sosyalizm bu sistemde kurulamaz. Bunun için sistemin yıkılması, işçilerin, emekçilerin iktidarının demokratik düzeninin kurulması gereklidir. Seçenek devrimdir... Alternatif sosyalizmdir! "Ya faşizm, ya devrim! Ya barbarlık, ya sosyalizm!" Alternatifler bunlardır!

"Zor!" demeyin! "Olmaz!" demeyin... Bakın geliyorlar, yana yakıla oy istiyorlar! Neden acaba? Çünkü gücün bizde olduğunu biliyorlar! Gücümüzün nelere kadir olduğunu görelim. Onlara "demokratik" görünme imkanını veren, meşruluğu veren sonuçta bizim oylarımız! Onlara sömürme hakkını, fırsatını veren biz işçiler ve emekçileriz! Oysa gücümüzü kavrasak ve bu gücü sömürü sisteminin devam etmesi için değil, onun yıkılması için kullansak; örgütlensek, birlikte hareket etsek... önümüzde hiçbir güç duramaz!

Peki ne duruyoruz? Birilerinin gelip bizi kurtarmasını beklemeyelim... Kurtarıcı gelmeyecek! Kurtuluşunuzun tek yolu devrimdir! Bizi ancak kendimiz kurtarabiliriz. Bu gerçeği görelim!

İşçiler, emekçiler, kardeşler, sandık başına gidip mührü basarak sisteme, sistemin şu ya da bu adaylarına mı onay vereceksiniz?

Yoksa devrimi, sosyalizmi, kendi düzeninizi, bunun için örgütlenmeyi, mücadeleyi mi seçeceksiniz?

Karar sizin... Seçim sizin!

27 Mart 2019

BOLŞEVİK DEVRİM

EHVEN-İ ŞER SİYASETİNDEN KOPMADIKÇA DEVRİMCİ SOL BİR MUHALEFETİN GELİŞMESİ MÜMKÜN DEĞİLDİR!

31 Mart Yerel Seçimleri somutunda da kendini açıkça gösteren ″kutuplaşma“ demokrasi yanlıları ile, demokrasi karşıtları, ya da ″beka“ yanlıları ile karşıtları arasındaki bir kutuplaşma değildir. Kutuplaşma, sömürüden daha fazla pay kapmak için suyun başını tutma konusunda, hâkim sınıfların değişik kesimleri ve onların siyasi temsilcileri arasındaki bir it dalaşıdır.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, 2002 Kasım'ından bu yana yapılan bütün seçimlerde emekçi halkın çoğunluğu AKP/Erdoğan iktidarından, bu iktidarın devamından yana oy kullandı. Şimdi burjuva muhalefetin ve onun kuyruğunda takılan ″Sol“ muhalefetin bütün umutlarını bağladığı 31 Mart Yerel Seçimleri'nde de çok fazla değişen bir şeyin olmayacağı anlaşılıyor. Emekçi halkın çoğunluğu açıkça azgın faşist ve aşırı milliyetçi bir siyasete destek veriyor. Burjuva muhalefetin kendisi de milliyetçilik/ırkçılık, Kürt düşmanlığı söz konusu olduğunda AKP/MHP'den çok geri bir konumda değil. Hatta örneğin Suriyeli mülteciler konusunda AKP'den de ırkçı pozisyonlar savunuyorlar. Burjuva muhalefet (CHP/İyi Parti/Saadet Partisi) demokratikleşme adına desteklenebilecek, ya da birlikte hareket edilebilecek alternatifler değil.

Geriye bir tek HDP kalıyor. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de anda, parlamentoda yer alan partiler arasında burjuva demokrasisine en yakın görüşler savunan tek parti HDP. HDP de devrimci bir parti değil, reformist bir partidir. Devrimci olmanın kriteri, sömürgeci ve faşist devlete karşı mücadele etmek, devletle uzlaşmamak ve sömürgeci devletin temellerine yönelmek ve sömürgeci devlet var olduğu sürece gerçek kurtuluşun olmayacağını haykırmaktır. Yerel seçimlerde devrimci olmanın kıstası, gerçek anlamda ″demokratik“ ve ″halkçı“ belediyeciliğin faşist düzeni yıkmaksızın olamayacağını döne döne anlatmaktır. HDP ise 31 Mart seçimlerinde AKP'ye karşı olan herkesle "demokrasi cephesi" kurma hayali peşindedir. Seçimlerde kazanılacak belediyeler üzerinden alttan demokrasi inşası hayalleri kurmaktadır. HDP, bu tavırlarla objektif olarak kendi kendini ve halkı kandırıyor.

Ülkelerimizde bugün zaten çok zayıf olan devrimci potansiyel, HDP üzerinden sistem partilerinin bir bölümüne, sonuçta sisteme eklemleniyor. Buradaki temel hata faşizme karşı demokrasi mücadelesinin ehven-i şeri, yani kötüler içinde daha az kötüyü iktidara getirme mücadelesi olarak kavranıp yürütülmesidir. Kendileri de faşist olan bir dizi güç, demokrasi mücadelesinin aktörü olarak değerlendirilmektedir. HDP tabanını birçok yerde ″Millet İttifakı“nın faşist adaylarına oy vermeye çağırmaktadır. Bu aslında demokrasiyi kazanma vs. adına kendi tabanını faşizmler arasında tercihe zorlayan bir tavırdır. Bu demokrasi mücadelesinin yanlış, reformist tarzda yürütülmesidir.

Gerçek devrimciler, demokrasi için mücadeleyi reformist tarzda değil,

devrimci tarzda yürütür. Bizim faşizme karşı alternatifimiz; CHP/İyi Parti/Saadet Partisi iktidarı değildir. Kaldı ki yerel seçimlerde kazanılacak bir siyasi iktidar da sözkonusu değil! Bizim demokrasi mücadelesinde alternatifimiz işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisidir. Biz işçileri ve emekçileri, kötülerin içinde daha az kötü olanı desteklemesi için değil, kendi demokratik iktidarları için mücadelede örgütleme görevine sahibiz. İşçileri emekçileri ehven-i şer için değil, gerçekten iyi olan, kendi iktidarları için mücadeleye çağırmak, örgütlemektir görevimiz.

Ehven-i şer siyaseti, umutsuzluğun, umarsızlığın siyasetidir. Güçsüzlüğün siyasetidir. Kimileri palavra edebiyatını elden bırakmıyor! Ne kadar güçlü olduklarını, devrimci bir durumun olduğunu, sömürgeci devletin varlığı koşullarında "halkçı belediyecilik" yapacakları masalını anlatıyorlar! Devrimci hareketin dibe vurduğu, sokağa çıkan, mücadele edenlerin örgütlü gücün bir kesimi olduğu unutturuluyor! Devrimin öznesi olan işçi sınıfının sınıf hareketi şimdilik yerel, ekonomik talepli direniş eylemleri ile sınırlı.

Evet, güçsüzüz bugün. Önümüzde devasa görevler var. Ve biz az kişiyiz. Peki, ama eğer bugünden gerçek iktidar hedefi için mücadeleyi, işçileri örgütlemeyi merkeze koymazsak, nasıl güçleneceğiz? Hâkim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşlarında objektif olarak onların bir bölümünün kuyruğuna takılarak mı mücadele yürütülecek? "Cumhur İttifakı"nın karşıtları, Erdoğan'ın devrilmesi gerektiği ve Erdoğan devrilirse, demokrasi geleceği masalını anlatıyor! Erdoğan'ın burjuvazinin bir temsilcisi olduğunu unutturup, işçileri, emekçileri kendi iktidar dalaşlarının yedek gücü yapmaya çalışıyorlar! Sömürüden pay kapmak için aralarındaki it dalaşını, hak, adalet, fazilet, demokrasi mücadelesi olarak göstermeye çalışıyorlar! İşçilerin, emekçilerin tercihini, Erdoğan karşıtlarından yana yapmasını istiyorlar! Ve kendilerine bu konuda "sol" adına, sosyalizm adına bir sürü yardımcılar da bulabiliyorlar.

Kötümser miyiz? Umut yok mu?

Hayır, kötümser değiliz! Bu yıkılası düzen sonsuz değildir. Mutlaka yıkılacaktır. Onu yıkacak özne de bellidir: İşçi sınıfı ve bütün emekçiler ve ezilenler! Umut bu sınıfların örgütlenmesinde, sınıf mücadelesinde, işçi sınıfı önderliğinde devrimdedir! Devrimciler, ehven-i şer siyasetinden kopmalıdır. Devrimciler, kötüler içinde daha az kötü olanın peşine takılmakla sisteme eklemlendiklerinin, etkiledikleri emekçileri sömürü sisteminin dayanaklarından biri hâline getirdiklerinin farkına varmalıdır. Devrimciler, kuyrukçu siyaseti terk etmeli, devrimci bir siyaset yürütmelidir. Devrimciler, gerçek devrimci pozisyonlara evrimlenirse, işçi sınıfının ve emekçilerin karartılmış bilinçlerinin daha da karartılmasına destek olmaktan uzaklaşmış olurlar.

Devrime, kurtuluşa giden yol, hâkim sınıfların bir kanadını diğerlerine tercihten değil; sömürü düzenine karşı devrimci çalışmadan geçer. Faşizmin türleri, tonları arasında tercih yapılamaz. Kurtuluşa giden yol bağımsız, devrimci bir siyasetin savunulması ile olur. Günün görevi, doğru devrimci, komünist siyaseti kitlelere, bütün fırsatlardan yararlanarak taşımaktır.

06 Mart 2019

CİNSİYETÇİLİK AKP'NİN FITRATINDA VAR!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, İstanbul Taksim'de gece yürüyüşü yapıldı. Yürüyüşe katılan binlerce kadına uygulanan polis şiddetinin üzeri örtülmeye çalışıldı, çalışılıyor!

Yalan…

Recep Tayyip Erdoğan, hükümet yetkilileri, Devlet Bahçeli, İstanbul'daki 8 Mart Feminist Gece Yürüyüşü'nde ezanın ıslıklarla, sloganlarla protesto edildiğini öne sürüyor! Palavra meydanlarında erkek egemen sistemlerine uygun olarak açıkça yalan söylüyorlar. Hâkim sınıfların, sömürü sistemini ayakta tutmak için, baskı ve devlet terörü yanında kullandıkları çeşitli öğeler var. Yalan, bu öğelerin en önemlilerinden birisidir. Burjuva medya, emekçi yoksul yığınlara her gün sistemli yalan pompalıyor, onları kendi gerçekliğinden uzaklaştırmaya çalışıyor! Yalan, hâkim sınıfların sömürü sistemini sürdürme ve emekçileri düzenin sadık köleleri olarak tutma çabalarında en önemli araçtır.

Ve gerçekler…

2003'ten bu yana her yıl 8 Mart'ta Feminist Gece Yürüyüşü düzenleniyor. Yürüyüş, İstiklal Caddesi'nde gerçekleştiriliyor. İstanbul Valiliği bu yıl cadde de yürüyüşe izin verilmeyeceğini, gösteri yapmak isteyenlerin bir alt sokağa yönlendirileceğini açıkladı! Polis, 8 Mart akşamı İstiklal Caddesi'ne çıkan birçok yolu kapattı ve yoğun güvenlik önlemi aldı. Kadınlar saat 19.00'a doğru Fransız Kültür Merkezi önünde toplanmaya başladı. Polis, kadınların Tünel'e doğru ilerleyişine izin vermedi. Fransız Kültür Merkezi önünde ve çevredeki sokaklarda binlerce kadın toplanmıştı. Kadınlar, eylemin en başından itibaren sloganlar, ıslıklar ve düdüklerle protestolarını gerçekleştiriyor, sık sık "Aç, aç, aç" ve "Yürüyüş hakkımız engellenemez" sloganlarıyla polisten barikatları kaldırmasını istiyordu. Polis, saat 20.40 civarında, kadınlara biber gazı ve plastik mermiyle müdahale etmeye

başladı. Kadınlar, farklı noktalarda bir araya gelerek gösterilerini sürdürmeye çalıştılar.

Ezanı protesto iddiası ilk olarak sosyal medya hesaplarında gündeme getirildi. Yeni Şafak'ta gazeteci Burak Doğan'ın 9 Mart'ta paylaştığı bir video, bu iddianın kanıtı olarak sunuldu! Birçok internet sitesi, bu video üzerinden gösteride ezanın protesto edildiği yönünde haberler yayınladı. RTE, 10 Mart'ta Adana'daki seçim mitinginde, İstanbul'daki gösteride ezana 'terbiyesizlik yapıldığını' savun-

du! 10 Mart akşamı, bir grup, "Ezana uzanan eller kırılsın" sloganlarıyla Taksim'de bir gösteri yaptı! Devlet Bahçeli'den *"Ezandan rahatsız olmuşlar, bu densizliktir. CHP'den, İP'ten, HDP'den tepki geldi mi? Bunlar zillettir, doğru konuşmazlar"* açıklaması geldi.

Oysa gerçekte 8 Mart akşamı ezanı protesto gibi bir durum yaşanmamıştı. Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, kadınlar demokratik bir eylem yapmak istiyorlardı. Faşist devletin polisleri, kadınların yolunu kesiyor, bir araya gelmelerine izin vermiyor, kadınlara gaz ve plastik mermi sıkıyordu. Kadınlar, polisin kurduğu barikat ve 8 Mart'ın engellemesine karşı isyan ediyordu. Kadınların derdi ezan değil, faşist polisin tutumu idi.

AKP, iktidara geldiği günden bu yana cinsiyetçi politikalar sürdürmekte ve erkek egemen zihniyeti körüklemektedir. İktidar ve iktidarı besleyenler kadın düşmanı görüşlerini topluma benimsetmeye çalışmaktadır. "Benim başörtülü bacılarım" söylemi eşliğinde emekçi kadınlar arasında, toplumda yapay ayrımlar körüklenmektedir. Kadının bedeni üzerinden kendi politikalarına meşruiyet sağlamaya çalışıyorlar! Sömürgeci devlet erkek egemen bir devlettir. Milliyetçilik ve Kürt düşmanlığı kışkırtılıyor. Savaş politikaları harlanıyor. Muhalefetin baskı ve şiddetle ezilmesi, en basit demokratik haklar için mücadelenin "teröristlikle" yaftalanması RTE hükümetinin bir politikasıdır. İktidar karşıtlarının sesinin boğulması, toplumun sindirilip itaatkârlaştırılması, "ötekine" nefretin körüklenmesi toplumda gerilim ve huzursuzluğun hâkim olduğu bir atmosferin yaratılması, RTE hükümetinini temel politikalarından biridir. Cinsiyetçilik ise AKP'nin, onun sözleri ile söyleyelim "fıtratında" vardır. RTE hükümeti, kadın düşmanlığının en gerici hâlini fütursuzca yücelterek, zehirli propagandalar ve politikalarla toplumun kılcal damarlarına kadar işlemeye çalışıyor. İşte bu nedenle gösteri hakkını kullanmak cüretini gösteren kadınlara saldırıyor.

AKP din üzerinden siyaset yapıyor. AKP, dini siyasi çıkarları temelinde tepe tepe kullanan bir partidir. RTE hükümetinin yalanları elbette 8 Mart'la sınırlı değil. Ama biliyoruz ki, bu yalanlar dün de vardı, bugün de var, yarın da olacaktır. Çünkü sermayenin saltanatı yalan üzerine kuruludur. Yalanın tekeli yoktur. Yalan sadece AKP'nin bir aracı da değil. Hâkim sınıfların hepsi yalana başvuruyor. Örneğin "Millet İttifakı"nın "laik"liği yalandır. Onlar için laiklik kendi yorumladıkları biçimi ile İslam dininin egemen olduğu ve bunu yaygınlaştıran bir devlettir. Kemalistlerin de örneğin halkçılığı yalandır. Onlar halkçı değil, sermayecidir! Onların antiemperyalistliği sahtedir. Onlar emperyalizmin işbirlikçisidir vs. vb.

Hâkim sınıf klikleri arasında yürüyen iktidar dalaşında, yalanla dolanla döndürülen çarklar arasında ezilen işçiler, emekçilerdir, baskı ve zulüm altında tutulan ulus ve milliyetlerdir. Yalanın hâkimiyetine son verilmediği sürece bu çark dönecektir. Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin kurtuluşu bu yalanların ortaya serilmesindedir, bu yalanlar üzerine kurulu düzenin çarkının kırılmasındadır.

15 Mart 2019

Ellerinize ve Yalana Dair

NÂZIM HİKMET RAN

Bütün taşlar gibi vekarlı,
hapiste söylenen bütün türküler gibi kederli,
bütün yük hayvanları gibi battal, ağır
ve aç çocukların dargın yüzlerine benziyen elleriniz.
Arılar gibi hünerli, hafif,
sütlü memeler gibi yüklü,
tabiat gibi cesur
ve dost yumuşaklıklarını haşin derilerinin altında gizleyen elleriniz.
Bu dünya öküzün boynuzunda değil,
bu dünya ellerinizin üstünde duruyor.
Ve insanlar, ah, benim insanlarım,
yalanla besliyorlar sizi,
halbuki açsınız,
etle, ekmekle beslenmeye muhtaçsınız.
Ve beyaz sofrada bir kere bile yemek yemeden doyasıya,
göçüp gidersiniz bu her dalı yemiş dolu dünyadan.
insanlar, ah, benim insanlarım,
hele Asyadakiler, Afrikadakiler,
Yakın Doğu, orta Doğu, Pasifik adaları
ve benim memleketlilerim,
yani bütün insanların yüzde yetmişinden çoğu,
elleriniz gibi ihtiyar ve dalgınsınız,
elleriniz gibi meraklı, hayran ve gençsiniz.
İnsanlarım, ah, benim insanlarım,
Avrupalım, Amerikalım benim,

uyanık, atak ve unutkansın ellerin gibi,
ellerin gibi tez kandırılır,
kolay atlatılırsın...
İnsanlarım, ah, benim insanlarım,
antenler yalan söylüyorsa,
yalan söylüyorsa rotatifler,
kitaplar yalan söylüyorsa,
beyaz perdede yalan söylüyorsa çıplak baldırları kızların,
dua yalan söylüyorsa,
ninni yalan söylüyorsa,
rüya yalan söylüyorsa,
meyhanede keman çalan yalan söylüyorsa,
yalan söylüyorsa umutsuz günlerin gecelerinde ayışığı,
söz yalan söylüyorsa,
ses yalan söylüyorsa,
ellerinizden geçinen
ve ellerinizden başka her şey
herkes yalan söylüyorsa,
elleriniz balçık gibi itaatli,
elleriniz karanlık gibi kör,
elleriniz çoban köpekleri gibi aptal olsun,
elleriniz isyan etmesin diyedir.
Ve zaten bu kadar az misafir kaldığımız
bu ölümlü, bu yaşanası dünyada
bu bezirgan saltanatı, bu zulüm bitmesin diyedir.

// Kuzey Kürdistan/Türkiye'de faşizme karşı mücadele, andaki iktidara karşı burjuvazinin faşist partilerinin muhalif kesimi ile birlikte yürütülemez. Bunun yapılmaya kalkıldığı yerde, gerçek antifaşist güçler faşist partilerin muhalif olan kesiminin kuyruğu olurlar. Ülkelerimizde antifaşist mücadele cephesinin unsurları devlete karşı tavır alan devrimci demokrat güçlerdir. CHP/İP/SP vs. partiler antifaşist cephenin, mücadelenin güçleri değil, tersine hedefidirler. // Bu gerçeği yılmadan, bıkmadan hep yeniden anlatacak olan komünistlerdir. Bolşevik Parti'dir. Biziz. // İşçi sınıfının ve emekçilerin, egemenlerin "demokratik meşruiyeti"nin gönüllü oy depoları olmaktan çıkarmak için, onları kendi iktidarları için mücadelede örgütlemek için de en önemli silah Bolşevik Parti'dir. // 31 Mart seçimlerinde de bu gerçeği bir kez daha gördük. // O hâlde görev bellidir: Yenilgileri, uzun vadede zafere dönüştürmenin yolu komünizmle işçi hareketini birleştirmekten geçiyor. // Bunun da yolu partimizin inşasını derinleştirmekten geçiyor. Sözümüz, güçlendiğimizde, işçi sınıfının öncü kesimini kazandığımızda dinlenecektir. Parti inşasının derinleştirmenin anlamı da budur. // Bütün yoldaşlar bu göreve çok daha sıkı sarılmalıdır. // Dışımızdaki komünist güçlere çağrımız da partimizin görüşlerini eleştirici bir gözle incelemeleri, güçleri birleştirmek için çaba sarf etmelidir! //

